ماشاء الله لا قوة الا بالله

درین زمان همین قادر سبحان و آمر امر کن فکان دلچسپ عشاق زبان اخنی قصه

سیف الملوک

۱۲۹۹

بزبان افغانی بفرمایش تاجر حمیده اوصاف میان محمد صاحب اللهم انفعه فی الدارین

در مطبع فاروقی دهلی باهتمام میر محمد معظم مطبوع گردید

رب یسر بسم الله الرحمن الرحیم وتمم بالخیر

رب لایق دکل صفت دی
بی نمون بی مثال دے
ذات صفات ئی بلا ریب
اوّل کاف ورپسی نون دے
چہ وحدت جلوہ ښکارہ کوہ
قدرتون ئی شان شان دے
اسفل السّافلین ورورہ
لہ طلوع تر غروب
دا ذرّہ ئی د قدرت دہ
ھر قدرت چہ ئی اظہار دے
پہ قدرت ئی دفتر ساز دے
ھوښیاران پہ کښی حیران دے
ھیخ شئ نشتہ پورتہ ښکتہ
طالبان ئی ھزاران دے
نہ ئی حُب چرے کمیږے
ھر قدرت ئی پہ کمال دے
مصنوعات ئی لہ ھر باب
جوړوونکی پہ قدرت دے

چہ خوکند پہ خپل قدرت دی
بی مانند لایزال دے
منزّہ کنزہ لہ عیب
داد درست مخلوق مضمون دی
دکثرت ئی ندا رہ کرہ
خود ښکارہ پہ ھر مکان دے
پاس تر عرش برین کورہ
لہ شمال ترجنوب
نشانہ ئی د حکمت دہ
دائی موتی د خروار دے
د حکمت پہ ښکلی راز دی
پاتی شوی گنگ زبان دے
بی د دہ لہ ارادت
واصفان ئی پہ شان شان دے
نہ ئی وصف پورہ کیږے
ھر کمال ئی بی زوال دے
بی آلت بے اسباب
دا خاصہ د دہ صفت دے

لہ کثیف پیدا لطیف کا
لہ لطیف پیدا کثیف کا
گکوی پیدا پہ قدرت تونہ
سخنو گانہ وکنی لعلونہ
وصدف نہ چہ آب ورکوی
تہ پیدا مکنون لؤلؤ ھر کوی
د محمود پر سی کنی ھوش پیدا
د زنبور پر نیش کنی نوش پیدا
د آھو پر ناف کنی کا
پیدا کوی د مشکو نافہ کر

۲

شین پہ حکمت خپل چہ نی سر کوی
تہ پیدا انبیرین ئی نمر کوی
حق رازق مطلق و تیمورہ
دہ روزی ئی ورہ ہر کورہ
دہ انفاس ئی وے نور ئی
پہ روزی ئی ورکوی
مقدارہ چہ خور دے
ھر نفس د مینی پہ سیند
چہ د مینی پہ ښکلا
خوک لا ھو کلا پہ دواړی

د موسی غند په طور څې
چه خپل قهر په چاروان کا
په دنیا په نیل غرقاب شې
د چا ځای زرین بساط کا
مست په مینه د دنیا ځې
د غرور په توسن سور وې
او د چا مکان ویران کا
زمکه فرش کړې ځای صاف کا
د یوې نمرې د پاره
دا کاروند د حکمت
خاوندان د عقل هوش
پوهه پرې ده شه نادان
چه خالق د خیر و شر دے
هیڅ حاجت ئې چا ته نشته
دے خبیر بصیر دانا دے
مونږ لایق ئې د خدمت یو
له هر څه غني سابقه
له عدم چه اظهار شو
ولې مونږ لا ر خطا کړه
څکه ځای ته نه رسیږو
د لعین په قدم لاړو
د هر چا چه پیشوا غول شې
که په خدای نه کړې داد و ننه
دی رحیم کریم غفار دے

د معنو په میوه پوره څې
ورنه جور فرعون هامان کا
په عقبې په اور کباب شې
ورته وراند عیش نشاط کا
لکه ګرد چه په هوا ځې
لا ئې څو خیالونه نور وې
حاجتمند ئې د یونان کا
هم خرمن خپله لحاف کا
ته کوځې ورځې در وارده
ده پید اکړل په قدرت
پیدا کړې کارکنږي خاموش
ناواقف ګنړه خپل ځان
خود په خپل علم خبر دے
یوه چاري نشته نشته
دے غالب عزیز توانا دے
ثناخوان ئې د قدرت یو
د ده ثنا د ده لایقه
دے خدمت له سرلوار شو
چه مقصود مو دا دنیا کړه
په مینځ لاری کښې کږ یږو
څکه سوک په ستر کو جاړو
لا ر خطا کاند جهول شې
څوک بدئ واوري فریادونه
هم د ده فضل پکار دے

په صفت د سید المرسلین محمد مصطفی علیه الصلوة والسلام

چه حبیب د پاک الله دے
محمد رسول الله دے
مونږ د ده د شفاعت
امیدوار یو په قیامت
دے چه ختم الانبیا شه
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

دے سر خط د مرسلانو
دے پیشوا د امتیانو
دے دستګیر د هر فریق دے
تر ما د ... شفیق دے
ملائک چه د آسمان دے
یا د زمکې آدمیان دے
که سفلي که په افلاک دے
په فراق ئې سینه چاک دے
عرش کرسي ئې لره امید
... تر خورشید
هو لو

اول یار لی په تحقیق
دے ابو بکر الصدیق
ورپسی عادل عمر
دویم یار دے د سرور
دریم یار دده عثمان دے
چه حیا د علم کان دے
څلورم یار لی علی دے
چه لی خپل حقی جلی دے
په دی څلورو دے درود

همه سلام مروی نا محدود
د احمد و محمد رسول
پروردگاره ذو الجلال
قبول کړی دعا
هر یو ده لی په قیامت
نصیب کړی د پاک حضرت
شفاعت د پاک حضرت
حمد ده شفاعت غوړ
بیان د اجر

تولو نه دے جار یستلے
سلامونه پر اشجار و
هم مرغانو پر سلام
هسے رنګ په ضمیر ته وی
په دنیا چه څه بنکاریږی
په دنیا کښی چه غوغا ده
پوره تر تللے تر آسمان ده
هیڅ نفس د ده له شوق
چه خالی شول هغه ورک شول
چه لی مینه کړه چا کلکه
د هغو هغه مقام دے
خلاص به ګوزی له هیبت
چه لی مهر په چا زور دے
دغه اور لی عین ژوند دے
نوم لی خوږ تر قند شکر دے
قند په ژبه خوږ نه پیدا کړی
چه دا هسے خوراک مومی
هر چه مست په محبت
که په سل پردو مستور شی
په محشر کښی به بیدار شی
شفاعت به لی نصیب شی
هم حاصل به لی کل مراد وی
الصلوة والسلام
هم هغه هم د نما بنام وی
هم د ده په اصحابو

د ده نه تندے نیولے
په یو ویلی دی دے دیندارو
کړی دے په خوږ کلام
ده پسی چه د ګلګیر نه وی
هر یو شی له ده ځاریږی
دا د عشق د ده صدا ده
کور د زمکی تر پایان ده
خالی نه ګنړم له ذوق
له اورو له خاورو سپک شول
هغه هسک شو تر فلکه
چه لی نوم دار السلام دے
د محشر له مصیبت
بله د ذره په سر لی اور دے
چه ذره په کښی خورسند دے
عشق لی مالګه په پوهر دے
نمک ساز ور سره لا کړے
عاشق کله بلا خوا د روی
وی د پاک نبی حضرت
تر قیامت به مخمور شی
چه حضرت سره کنار شی
هم جنت به لی نصیب شی
په دیدار به مدام شاد وی
علی سید الانام
تر قیامت د مدام وی
هم د ده په کل احبابو

بیان د شروع د کتاب او معلومول د حال د ده

راشه واوره ای طالب — عجیبه له عجائب
را معلوم شول ډیر کارونه — چه راورانه شول فکرونه
هر طرف ته مې افکار ځي — نه پوهیږم تار په تار ځي
آخر چه ته به مقام کړے — په یو ځای کښ به آرام کړې
چه بخوا به ئې سرعت کړ — یو مقام به ئې نیت کړ
چه آخر اوس په مقام شول — په خپل ځای کښ په آرام شول
چه ددوی مقام پیدا شه — ذره مې بیا هسې گویا شه
څوک چه ځي ته کار نګر — خالي نه ځي له هنر
ما میزان د شعر ساز کړ — په ظاهر مې د ذره راز کړ
چه بخوا مې څه بیان کړ — د ذره راز مې پټ عیان کړ
د درد شعر مې منظوم شو — طالبانو ته معلوم شو
اوس خوره قصه ده بله — خلقو کړې ده مجمله
هر شاعر په خپل طاقت — کړ بیان د احکایت
دوے قصې نا قصې پرېښوه — خود څما حصه ئې لیکښوه
ما په دا عذر تکرار کړه — خنه وخار مې صافه لار کړه
تمامي مې کړه بیانه — ور سره آسانه گرانه
چا چه کړے دا انشا وه — سراسر تللې خطا وه
حاجت نه وه گفتگو ته — خصوصاً ژبې پښتو ته
چه د نظم کاروبار وه — دغه کار د فهم دار وه
ما الفاظ جمع شیرین کړل — په ښه سحر مې رنګین کړل
چه پکار د پښتو شي — دوی به پوه په گفتگو شي
چه راوي دي څه ویلي — ما هم هغه دي لیکلي
له تحقیق خدای خبر دی — پوه په هر څه سراسر دے

منشا د ښکاره کیدلو دی قصې په خلقو کښ

راویان چه د اخبار دي
ناقلان چه د آثار دي
ناقلان چه په روایت
هیڅ کا نه په فصاحت
په ښه شان ئې مسکول عوام وه
چه د ربع مسکون هغه وه
عاقلان سره محمود
په مجلس د شاه محمود
جمع ناست وو په بهبود
گفتگو ئې په ښه شان کړ

هر سړي شیرین بیان کړه
لوستل خلقو کتابونه
عجیبه حکایتونه
یو کتاب عجیبه زیبات
وه مجموع الحکایات
چه لوستي شه دا کتاب
پکښ پیښ شه هسې باب
چه یو بلغ په دا دنیا د
په ښه شان عجیب بنیاد
او

بیلا ئی دهر دیار دے
هم له دده پرسش پکار دے
حسن پیو له وردروان شه
هغه دم تر پیرستان شه
نور حسن ته هغه پیر
په داشان وکړه تقریر
د دمشق یو شهزاده وه
چه ئی نوم فرخ زاده وه
دهغه په خزانه کښې
په خاصه کتب خانه کښې
عجیب نشر یو کتاب
په کښې بنا دی هر باب
چه پکښې بیاشت د رمضان
دوی کتاب کانې عیان
په مجلس د شهزاده کښې
لوڅ د دوه پیرو هر ځای کښې
چه په خان خوشحال په کښې
خزانه کښې بیا ئی په

اوښهبال دباغ بادشاه دے
بنا پیرو کښې مشهور دی
دهغه په کور کښې لور ده
پرمین یو شهزاده دے
دیر غمونه په ده تیر شول
په اخوئ بیا مونده له
دابیان چه دابر سیر شه
دیر په دابیان مین شه
نور حسن ته ئی ودر ومه
په هرځای کښې سعی کړه ته
اوکه ندو اوره حسن
چه حسن ته په دا شان
حسن وچه ای سلطان
بادشاه وویل فی الحال
حسن سل کسه خاصان
وچه کوزئ په جهان کښې
که خبر راوړی څوک ماته
سل اوښان به دسرو زرو
مقرب به د درګاه شی
بیائی نور هم سل کسان
یو خوا بل خوا کړ زینه
لدهو چائ کړه پوښتنه
مصر یانو په دا شان
چه یو پیر لره ژوندے موړدے
راغی اوس له کوه قاف

فریادرس دهر داد خواه دے
په هرځای دده مذکور دے
چه پوره په حسن نور ده
په عالم کښې سر زده دے
تخت وبخت ئی وازه هیر شول
دوی واصل شو یو له بله
دسلطان په غوږ کښې تیر شه
صبر لاړ تو ند غنچن شه
داقصه کړه رامعلومه
داقصه مال در اوره ته
سر به ستا پریکوم له تن
دبادشاه وشه فرمان
مهلت راکړه مهربان
دی مهلت در تدیو کال
کړل په هر طرف روان
په طلب دے داستان کښې
مرتبه به ئی کړم زیاته
ولد بار کړم دګوهرو
دعالم به پشت پناه شی
کړل دخان سره روان
چه په مصر ورسیدند
دااحوال ئی کړه غوښتنه
حال حسن ته کړ بیان
دد سوو کالو زوړ دے
خبر دار له هر اطرف

که هو شاهان ورد رومی
چه له پیره دا خبره
نور له مصره روان شنه
له دمشق بهر خای وه
هلته شپه ئی کړله تیره
وقت لاړ فرخ زاده تد
شهزاده ته ئی بیان
شهزاده وله جواب
وچه ګران دغه ستا کار دی
وچه دا کتاب ای زویه
مګر میاشت د روژی وینه
حسن وچه عرض لوم زه
لنوم زه په عالم
که داوی ستا په کتاب کښه
شهزاده ویل چه یاره
زبدة الحکایات نوم
چه حسن په حال خبر شه
نور ئی وسره له خان
په دمشق کښه بوزه او سم
هم ددی قصی په عشق کښه
خه موده چه شوله تیره
د حسن کمال عیان شه
خان سره ئی کړ زاونه
ناګهان د رمضان
یو کاتب حسن پیدا کړ

دا کتاب تر خوک نه مومی
حسن واوریده ظاهره
په دمشق ورسید نه
خوشنمای دلکشای وه
بیا چه ورخ شوه رابریده
د دمشق وشهزاده تد
دزړه حال کړ پېښ شان
هسی ورکړ په شتاب
داوصیت را تد پلار دی
له هر چا پټ کړی بوید
دا کتاب د بنکاره شینه
دا کتاب ور نه وه هم زه
حکایت د باغ ارم
نور به نه یم اضطراب کښه
دا قصه شته دی هوښیاره
دا قصی واوره معلوم
غم له زړه نه ئی بهر شه
چه شم پاتی تر رمضانه
ترهغه چه مقصود یو سم
حسن پاتی شه دمشق کښه
په دمشق کښی لږه دیره
شهزاده پری مهربان شه
سطر بخ دواړو به کاونه
میاشت بنکاره شوله په آسمان
په دولت ئی دیره رضا که

پرهر دم چه قصه خوان
دقصی ګلا وه بیان
دی بریښم ورسره کښېنن
برابر ئی خلاصا ونه
قصه خوان قصه بیان کړه
کاتب کښېنیله بیرته سامان کړه
نور حسن هغه ساعت
شهزاده نه شه رخصت
شو غمزنی ته دراروان

7

۲۰ خدمت کښن د سلطان
پیرئولس میاشت پس
لاره غزنی ته پیر هوس
چه سلطان ته ئی تحفه
قصد واړه وا ورو له
سلطان خود چین دسره وزرو
دا بیر اردو مرغلرو
هم له هر جنس ګران خزینه
چه بادشاه ته دوه عزیز

سی لور

هسې نور نورا سبا بوند | چه ئې نه شي حسابوند
سلطان کل واره بخشش کړله | وحسن نه ئې پیشکش کړله
تراولـئې زیات منصب شه | په درګاه کښې مقرب شه
پس له هغه دا داستان | په دربار کښې د سلطان
همیشه لوستې کیدنه | عام و خاص برآوریدنه
انشا مه اوره د چا نوره | د احمد تقرین ته ګوره
شعر ئې بحر بې پایان ځي | په عروض او په میزان ځي

قصه د سیف الملوک شهزاده بیانول

روایت کړے راویان | دا خبارو نا قلان
چه په مصر کښې بادشاه وه | دعاجزو تکیه ګاه وه
په نامه شاه صفوان وه | سر بلند عالي مکان وه
ډیر ئې زور او شجاعت وه | مشهور په سخاوت وه
په بند شان ئې سلطنت وه | آراسته په زیب زینت وه
سم قامت د سروشان وه | نوم تللے په جهان وه
خزانه وه د ده ډیره | له حساب له شمار تیره
په هر ځای او په هر لور | وه د دے د عدل شور
کاروبار ئې عدالت وه | تر خوشحال رعیت وه
وزیران ئې وو دوه کښ | خوش نمای خوش نفس
یو صالح بن حمید وه | چه قولاً فعلاً سعید وه
بل زرنوش بن هامان وه | هر یو وه په بند سامان وه
وا دوره دا عجب بیان | وی په کور کښې د سلطان
خلورسوه مستورانې | په ښایست لکه حورانې
او دوه ورنه فرزند | شوی نه وه پټ څرګند
تل به پروت وه په خفقان کښې | په افسوس او په ارمان کښې
یوه شپه پا سیدا وچت | په اخلاص او په بند نیت

پس له دې مرشد ملال
نور د روم د قیصر غواړه
له هغې نه به فرزند
په دې حال چه خبر دار شه
شکرانې او خیراتونه
فقیرانو ئې ډېر ماره کړل
د قیصر د پاره ډېرې
شاهانو ناني بې شمار
عجائب څیزونه نور هم
پخه زر قطارونه
وو په لاس د غلامانو
تازې اصل زر آسونه
شاهینونه زر تیز پر
هم پخه سوه بازونه
نور د مصر اسپونه
مصري توره تیرې سازې
وسله نوره په تنسا شان
شب چراغ مرغلرې
ګوسفندان درانه لمونه
خلعتونه زرینه ډېر
نور فرشونه بالښتونه
دا چه واړه خو مذکور شو
او لښکر ئې په سلام کړ
د بادشاه د خوب خبرې
په کتاب کښې په دا شان
له ما واوره قیل و قال
چه پوهای شئ سره دواړه
مولا در کړې دل پسند
نور له خوب شاه بیدار شه
ډېر ډېر ورئې کړل مالونه
په زړه ښاد ئې لوی واړه کړل
خزانې ئې کړې بر سیرې
بې حساب څو خرواره
ده کړل جمع ډېر لور هم
داو ښا نو مهارونه
د ګلرنګو مهرویانو
زرین زین او زین پوشونه
چه په ښکار کښې و وهنه
سنبال شوې په سازونه
چه ئې نه شي حسابونه
ښې نوې نیزې درازې
چه څوک وه هغه زمان
په قیمت کښې وې نادرې
ډېر غوایان ښار پرورونه
پوستینونه پشمینه ډېر
قماشونه قالینونه
د قیصر مخ کښې حضور شو
پسې عرض ئې حال تمام کړ
د فرزند ئې کړې ظاهرې
راوي کړې دې بیان

چه د روم د قیصر لور وه
سر تر پښو تمام نور وه
ملاحت ئې بې پایان وه
صباحت ئې صد چندان وه
په قلم پایې بیان څوک
و به سره رنګه بیان شوه
چه لمر د ماه دا پیدا شوه
را پیدا پیدا د دنیا شوه
له آفتاب هم حسین دا نه
منوّره وه
په دوه بنا وه ډېره بنا شوه
شو د ګلا په ډېر هیواد شو
الغرض چه شوه کامله
په بلوغ ورسیده له
کل بدن ئې نوراني شه
کالبو بار ئې نوراني شه
یو په سل ئې لطافت شه
صد چندان ئې هر صفت شه
صورت

روح افزا وه چه ... بیګاه
خضر ... خوړه داغلي
په دنیا او ... خوږ دی
که د خوښ روي په سینه
د ابر ... د حضور کړي
کړه صفوان بادشاه قبول که
چه لکه جوړ شوه بیداره
د قیصر شوه طلبګاره
ناګهانه ورته پلار

... داشتان وکړه صرفقان
په ... علی د زمان د
... ان د شاه صفوان د
قاصدان ... پیدا شوه بیا وه
د ... شو ... لړ مراده
چه خبر شو له ... سینه سیتان
بیا قیصر ... ته ... قاصد
... خط ...
ونیا ... انعام ... ورکړه
... دولت ... امر ... ورکړه
خلعت ... ورکړی

په صورت پری پیکره
القصه قیصر طیاره
لګیا کړی کاریګرو
فیروزه او زبرجد هم
لاجورد په کښی پیوند
تخت ئې ایښی په دامیان
په کښی رنګ رنګ وو ظاهر
هم پوشونه ئې رنګین وو
په هر پوش باندې نادر
پر بسنده لکه سیماب وې
جوړ چه سراجې جنت مقام شه
په مانړئې کښی دروازه وه
دی به سر ترې نه بهر کړه
هر طرف ته تماشا کړه
او شاه حکم کړی و نه
دروازه ئې بیرون کړئ
همیشه د غه روز کاروه
چه بیان صفت ئې واوه
القصه چه قاصدان
روم ته لاړل برابر
پیشکشونه ئې بر سیر کړل
راوی هسې په دا باب کښی
چه قیصر ته وه منظور
دا جنئې چه څوک خوښ کانه
قاصدان چه د صفوان

په تخت و په نازو دلبره
کړه مانړئې د دې دیاره
په کښی خښتې وې د زرو
یاقوت لعل زمرد هم
هر ځوا ځاي په ځای ځرګند
لکه نمر هسې روښان
بیش قیمت جواهر
پر شان شان پښمین ریښمین و
شب چراغې مې غلړې
منورې تر آفتاب وې
د جنئې په کښی آرام شه
پوره ته پاس په اندازه وه
د روم ښهر ته به ئې نظر کړه
تماشائې د هر ځا کړه
که چادې ته و کا تنه
سوز په ویتو ئې لرمون کړئ
د رست جهان پرې خبر داره
نوم د ده روح افزا وه
کړل روان شاه صفوان
واړه ور اند د قیصر
له نظره ئې کل تیر کړل
نقل کانه په کتاب کښی
دواده اختیار د لور
قیصر خوښ به وې ور بانده
شول حاضر هغه زمان

نور بی زر زر په تلوار
اسبابونه ئی آغاز کړل
د زر بفتو پوشاکونه
بنې خیمې ډیرې رنګینې
ورسره ئې کړې طیارې
په زبان شیرین زبانې
په تلوزر کې خوش رفتارې
په صورت نقش د چین وې
په خوبئ سترګو خونکارې
په میدان کښې شهسوارې
غلامان هزار امرد وو
عجیبه وو په جهان کښې
هم مشفقې دائیګانې
عاقلان بند وزیران
قیصر داواره سامان
لورئې مصر ته رخصت
چه د مصر په حد باندې
څوک سړی ئې و استاوند
خو په مصر شاه صفوان لې
وهر ځای چه سازنده دې
که څوک لوی دې که واړه دې
که د مصر خوک خوبان دې
صاحب طبع صاحب حال دې
ټول دې ووځي سنبال
چه دا هسې شان فرمان شه

د واده کار کړ طیار
بساطونه ئې بند ساز کړل
بند مخمل اطلس فرشونه
بنې جامې صفا زرینې
په زرګونو خد متګارې
په دهن غنچه دهانې
په سرو شونډو شکر بارې
په جبین زهره جبین وې
په ښو مردم آزارې
په حرم کښې پرده دارې
لکه سرو سهي قد وو
نادران وو په دوران کښې
له مور و پلار مهربانې
کاملان بند امیران
کړه د لور سره روان
کړه په ډیر عزت حرمت
دې قدم کیښوده ورانډې
شاه صفوان ئې خبر کړ
هسې شان وکړه فرمان
رقصنده که خواننده دې
که ځوانان دې که زاره دې
یا که وینځې غلامان دې
یا کمال یائې جمال وې
دوی په نیت د استقبال
کل مخلوق دستې روان شه

هم واره چه موزون
استقبال ته بهر شول سلطان
ورپسې شاه صفوان
هم خپل بنبر سامان
پرپا هسې بند شول روان
استقبال ته شو ورور
کلا خونه د سرو هر
د لعل و نقره بنا رنبول
پر دیولی ...

11

هر طرف ته تار پتار شول
پر عزت او پر پالنه
شول له مصر ته دننه
پر حرم کښې د صفوان
شوه داخله پر بنز شان
پس له خومره فرزند
وله ور کړه خاوند
فرزند هسې موزون وه
له نمره برابر وه
پر جهان

پہ جهان د حسن طاق وه
پہ غبغب یوسف ثانی وه
پہ رخسار د گل شقر وه
پہ قد سرو د چمن وه
چہ پیدا هسې پسر شه
خزانې ئې پرانستلې
دولتمند شو خواران واړه
نور ئې زر پہ هغه درنګ
چہ راجمع فاضلان کړئ
هم رملیان هم د جفریان شې
ټول د ولتهوئ ستورے
کتابونہ پرانستل دوے
ساعتونه ئې پہ شمار کړل
حال احوال ئې بند بنکاره کړ
متفق شو عالمان
نوم ئې خوب کړ په سلوک
ولې بیائې کړه ظاهره
شهزاده چہ بند کامل شې
ورته پیښ به لوی خفقان شې
رنځ کلفت محنت بې شمار
شي ورپیښ به عذابونه
ډیر به وکړي سفرونه
هسې شان به سرګردان شې
ورك به شي له بادشاهت
له خپلوانو به جدا شې

مشهور به د رست آفاق وه
پہ لب لعل رمانې وه
پہ گفتار دهن حقر وه
پہ صورت د گل بدن وه
د صفوان کور کښې اختر شه
پہ هر چائ ولوستلې
له هر چانه نیستی لاړه
حکم وکړ په دار نك
عالمان او نجومیان کړئ
هم د جمع حکیمان شې
د فرزند طالع د کورے
اسمانونه تہ کتل دوے
حسابونه ئې طیار کړل
بیا تکرار ئې څو باره کړ
حکیمان او نجومیان
شهزاده سیف الملوك
پس له نوم د اخبره
دیار لسم کال کښې د ځوان شې
دی به سر په بیابان شې
شي ورپیښ به بې اختیار
پہ خشکئ په دریابونه
پہ دشتونه هم په غرونه
چہ خپل ځان به پریشان شې
له دے خپل سلطنت
پہ سفر به مبتلا شې

پس له څو مرګا دو یار
دے به بیامومي قرار
یو به فضل د الله شي
دی به مصر کښې بادشاه شي
چه دوه واړه د صفوان
احوال لواړه نشر بیان
نوره ئې حکم د زو کړه
پرواني ئې وسپارل نه
وچه اسے داني عاقل

په خپل کسب کښې کامل
سره دوه هله سامان
په ترتیب او په نښه سان
راوي هسې کړ حکم شکوه
نبي خوب وزیر فرزند
د صالح وزیر هغه وخت فرزند
هم نیز وزیر زاده شه
چه یې سره زاده شه

په صالح بانډ صفوان هسې شان وکړ فرمان
دده نوم سعد ملوک شه په ښه شان په ښه سلوک شه
په یوه زانګو دواړه دوی دِ زانګی لاس ترغاړه
غرض داچه لږه ډېره مده شوله په دوی تېره
دواړو زده کړلے خبرے په مثال کښې مرغلرے
پس له هغه شاه صفوان حکم وکړ په داشان
چه دِاوس د دوی دیاره مدرسه شي ښه طیاره
ده هر علم عالمان شي دِ جمع دلته ماڼ
خلقو واړه کار و بار برابر کړ په تلوار
دوی لئ دواړه وغوښتنه مدرسه کښې شول دننه
نور خلو ښت هم هلکان په ښه شان په پریوان
لاړل دوے سره داخل شو مدرسه کښې ور داخل شو
شهزاده په لږ روزګار حاصل علم کړ بسیار
عربي ترکي فارسي هم معما سخن رسي هم
یوه په علم په ادب شه خبردار په هر مطلب شه
عالمان ئی شاګردان شو فاضلان ورته طفلان شو
دریو علم خزانه شه په قوت کښې مردانه شه
پهلوان په هسې شان شه چه مشهور په درست جهان شه
په سورلئ کښې هسې برته چه شاهین غنډ تېز تر ته
دقوت ورته طاقت دچانه وه د صورت
په ښه شان او په ښه ساز تیرانداز شه نیزه باز
په ادب او په هنر ښه پوره وه برابر
دشاهانو خوی خصلت وه پرده کښې سلامت
چه د دیار لس کالو شه نور ئې شو د حسن ونه
په قامت کښې شمشاد قد وه په رخسار کښې خورشید خد وه

ورد لقمان ئی وو حکمتند
ورنجی زر دوئو کمند
په ننجه ور کښې مژګان تېروه
په ننجه ور کښې عالم تېروه
په نیغو کښې لښکر یارک تېروه
په قدم لړ کښې بابر تېروه
په رفتار دکلو باغ تېروه
په زینت کښې شنیشن چراغ وه
په جلوه کښې شمع تېروه
هم بنګالی ان خوش قضلوه

ننګه دی ن اهل بند تېروه
هښتوره کړه یو خوان وه
بزوره خوان جانان وې جانوه
په جادو کښې جادو ګروه
په هنر کښې هنر ور وه
چې په هسې شان سیال شه
شهزاده صاحب کمال شه
د صفوان مقصود حاصل شه
چې ئې خوی هسې قابل شه

نور

نور استاذ ئی بنه رضا کړ — ډیر دولت ئی ور عطا کړ
ور عطا ئی سیم و زر کړه — ور پیشکش ئی در گوهر کړه
بیا مجلس ئی کړ ظیار — خلق ئی وبلل بسیار
ډیر وکړل ئی غوایان او ښان — کړل ئی ذبح په میدان
که قاضیان که عالمان وو — طالبان که فاضلان وو
که حاکم وه که امیر وه — که غنی وه که فقیر وه
ورکی لوی چه خوک پیدا وه — که ناتوان وه که توانا وه
ښځی نو شولی کل روان — خاص دربار ته د صفوان
کښیناستی په ښو فرشونو — شولی ماړه په نعمتونو
جشن هسی په ترتیب وه — چه د هر چا تو نصیب وه
ځای په ځای وه خو قسمونه — رنګارنګ ښه خوراکونه
حکم وکړ شاه صفوان — چه خلوېښت ورځی داستان
نعمتونه د خلق خورینه — هیڅوک کور ته د نه ځینه

بادشاهت او ملک سیف الملوک ته سپارل د صفوان او په کوټ کیناستل

چه خلوېښت ورځی شوی تیری — خوشحالی و شولی ډیری
خلعتونه ئی بهر کړل — وار په وار خلقو له ئی ورکړل
شاه صفوان تمام اختیار — هم د ملک هم د هر کار
شهزاده ته وسپارنه — هم تاج ور په سر کینه
کړل حاضر ئی وزیران — سرداران او امیران
هم لښکو سره خاص و عام — شهزاده ته په سلام
شهزاده چه په آرام — تخت د پاسه شه مقام
د صفوان خاطر په ښاد شه — چه پوره ئی د زړه مراد شه
نو د خلوت ته شه د ننه — په یو کوټ کښی کښیناسته
وچه اوس به عبادت کړم — چه توښه د آخرت کړم
په خلوت کښی به د روڼ — پروت وه خدای ته سر ټکون

ده د ننه عبادت کړه
شهزاده چه پادشاهت کړه
یوه شپه شهزاده یار
اوچت پاڅیده هوښیار
هغه دم هغه زمان
خزانه ته شه روان
یو صندوق ئی ولیده
د هر جانو قلف پروت
شهزاده قلف لری کړه

۱۴

بیا صندوق ئی پرانستل
چه کړل ... ئی شهزاده
پرینبو و لیده انګښتری
شاه مهره د سلیمان
سره و ته پر بند ښان
یوه بقچه ئی پرانستله
بیا د جامو ئی وه ولیده
شهزاده لوی آفت لیده

چه ئې ولید شاه مهره کړه
صورت یې د ده زیبا شه
صبر لاړ طاقت ئې ورک شه
هوش آرام ترې جدا لاړ
شهزاده چه دا خیال ولید
او رئې بل د زړه پر سر شه
پر صورت کښې ئې اور بل شه
پر خیالي صورت مین شه
سترګې سرې په زړه حیران
لاړ له عقله بیګانه شه
لاس ئې یوړې په ګریوان کړ
سرګردان لکه مجنون شه
غوږ زاوه ئې په دا خیال
دلبر په خوله کښې کیوت
شپه چه تېره شوه سحر شه
یو ځوابل ځواک وزید نه
پروت په خاورو کښې خراب وه
پټې سترګې خوار و زار وه
سعد ملوک لاړ شه چالاک
ورته دائې واغوستنه
چه خبر بادشاه صفوان شه
لاړ په شور په زوړ په کوک
زړ زړ غیږ ته ئې را کښېنه
وې چه اې ځما دلبره
څنګه یې په درته احوال شه

هم ئې ګوته ورسره کړه
شهزاده مین پرې لا شه
عشق ئې درون عقل ئې سبک شه
غرق په بحر د سودا لاړ
سا زئې هسې جمال ولید
ناقرار مجنون او تر شه
عقل فکر ئې جلبل شه
لکه بت بې روح تن شه
ملوه افسوس ارمان
که هو بسیار وه دیوانه شه
زړئې څیرې خپل ګریوان کړ
ګاه درون ګاه بېرون شه
سر په زمکه په دیوال
وز بې هوش په زمکه پروت
سعد ملوک ناګاه خبر شه
شهزاده ئې بیاموند نه
بې طاقت هم بې تاب وه
جامې څیرې وران دستار وه
زړئې را ورپل پوشاک
هغه زوړ ئې ترو کښېنه
کړ په شور او په فغان شه
وئې لید سیف الملوک
ورته هسې ګویا شنه
اې ځما د زړګي سر
دا په څه د زړه ملال شه

ترڅا ملوک لا سیف بخت وو
تر لایق د تاج و تخت وو
ښتا یې جهان ژوندون وو
بې له تا ما ... حال ... ربون شه
ښتا چې حال له ... هسې ... شر
اوس خراب ... ... ګذران شه
پس له هغه شاه صفوان
را طلب کړل طبیبان
دوی چې حال ته ... ... لاش

شهزاده بې ... لیونی
تر لو ... چې دا ساعت
ده ... نشته د صورت
او ... زړه ئې ... خبر دې
کړ ... غم د ... کړ ضرر دې
حلور ... تو بې هوش وه
بر ... پر جوش خروش وه
ور ... خوند خوړل وه
پر خفقان او پر غشا وه

لکه پانړه رپیږی نه
چه باد شاه او امیران
اتفاق په هسې ړنګ
وچه د لته څوك جنئ ده
حکیمه نوم ئی یاد یږے
نورهغه ئی وغوښتله
لاس ئی کیښو نبض پانه
وچه دا غریب حیران دے
چرته ده دے څرلیدلے
وچه کور خالی کړے ماته
شهزاده چه ماسره شے
چه خما په مشغولا شے
پاتی دوی شو شره دواړه
د ده سر په ورون د پاسر
وچه واوره زه پوهیږم
نشتر شک چه ته مین لی
ولی داسے وایم تا ته
زه به ستا مقصود ادا کړم
او که نه وے ترقیامت
بی طاقت بی محالے
شهزاده ته چه خبر ے
هم ئی ډیر ډیر نصیحت
د ذرّے قدر اشو
پروت بی خود وه بدحال
پس له هغه چه بلے شان

لږ زیده او رپږیده نه
په دے کار کښی شو حیران
وکړ وار و هغه د ړنګ
اوس په خیز کښی دخوائی ده
په هر علم بنه پوهیږے
شهزاده ته کښیناستله
چه احوال ئی معلوم کانه
عشق وهلے سرګردان دے
عقل هوش دی وزبر تللی
تاسو لاړ شئ بله خواته
حال به تول راته ښکاره شے
په خبرو به ګویا شے
نور عالم ترلاړلے واړه
کیښنو دے له خپله لاسه
په احوال د بنه رسیږم
څکه پروت هسے غمجن یی
که دا حال د وو ماته
بنه ربنتنی وعده داکړم
ته به پروت یی بی طاقت
تل به پروت یی ته ملال
جنئ وکړ سلے زړه ور
ورته وکړ په حکمت
یږ و نه شه لږ ډیر
لکه نقش د دیوال
بیا جنئ جوړ کړ بیان

وچه ته کړل د بوستان لی
نه د هر چا دل وجان لی
ځت د ستاوی ځلیدونکی
ځه د ستاوے خندیدونکی
وړاندے د ستا لر زړه نه غم و
یار د تا سره همدم وے
شان د دوسے دیوانه کړه
چه لمادے پیکانه سکه
حال د زړه د دوه جانان

مانه ښه کړه مهربان
راشه حال د راښکاره کړه
غم لر زړه نه جیله وړ
راښکاره کړه نه بیحده وړ
چرتی نه بیکړ پرے ایمان و
نشتر سره پرے ښه ساو
پاچه جوړ سره بیکړ نه
هالی بکسه په زمین لم

اوکه نه چه بنا پیری وے
په شیبه کښې به ئې بنده
اوکه وے بنی آدم
په هنر او په حکمت
غرض دا چه په شان شان
بیائی ورو ورو په حکمت
چه سکندر نام سلطان
سلطنت ئې ډېر عظیم وه
و او وه ئې فرزندان
تل دعا به ئې کوله
لور ئې نه کیده ډېر وه
چه په تېر شو شپیته کاله
نور په مینه پاک مولا کړه
په رنګ هسې تخلید له
مخ ئې هسې وه ګلګون
زنخدان ئې لکه سیب وه
په چشمانو کښې آهو وه
په سر و شونډو شکرپاره
خدای ورکړی ډېر جمال وه
جمیله ئې ګیسو د نوم
پلار د دے د زړه دیاره
په بنه شان تر کیږ چاپېر
رنګارنګ میوے ګلونه
هر د بوال ئې وه رنګین
په جمعه کښې به په خپله

راضی ستا په دلګیری وی
تا له را ولم خر کنده
خو ته هیڅ مه کوه غم
کړم حاضر به دا ساعت
حکیمی و کړ بیان
ورشروع کړ حکایت
وه په شهر کښې د یونان
لوی بادشاه د هفت اقلیم وه
هر یو ګل وه د بوستان
ده له خدای لور غوښتله
په دی فکر کښې دلګیر وه
له دے رنګ له دی حاله
یوه لور ئې ورعطا کړه
چه تر حوره شرمیده له
چه له وصف وه بیرون
سازو بازئی په بنه زیب وه
خلقه بیی لا هو وه
په تلو زړ که خوش رفتاره
زیب زینت ئې په کمال وه
وارو خلقو ته معلوم
بنه ماڼۍ کړله طیاره
شاه باغونه ساز کړل ډېر
خوش آواز په کښې مرغونه
لکه بنه نقش د چین
شهزادګۍ باغ له ورتلله

کلمه هلته ئې آرام کړه
کړه ورته ئې بنه مقام
ورته ئې شوله روان
یوه ورځ شهزاده نا ګهان
سیلئ ته ئې رفتار
د باغ کښې ئې د بازار
په یو ورځ کښې هغه ساعت شو
بادشاه دا خبر شو
ناګاه ... او وحشت شو
د دولت ئې جېرو ... شو
شهزاده ...

17

یو ورځ کړی ولیدونه
دا رنګه ... پرې دو کمان ئې
ډېر عالم ... جمع و راستون
په بنا شو ... شان سامان ئې برابر کړه
حلقه ئې ... بنات ئې ...
عام و خاص ئې په طلب ...
چه له ده نه خوارې خواره
په له سر و مال تېر دی

شهزادګۍ ته چه بکاره شه ددې ذره پر تاره شه

چه ئې ولیده محبوب زړه ئې شه په غم کښې ډوب

ځان ئې جوړ کړله یو وار چه کړې چغه بې اختیار

شو ور وړاندې نام و ننګ ځان ئې ټینګ کړ هغه د رنګ

چه مانزې ته نژدې شوله په پالنګ کښې وختله

خفه ناسته وه ملاله بې طاقته بې مجاله

که به چا ور ته خبرې کړې خوږې لکه شکرې

دی جواب نه ورکاونه نه ئې پاس چا ته کاتنه

چه څو ورځې لږې ډېرې شهزادګۍ پاند شوې تېرې

حال ئې واړه په بل شان شه رنګ ئې زیړ لکه زعفران شه

رنګ ئې زیړ حال ئې زبون شه سم قامت ئې لکه نون شه

جمیله په رنګ لطیفه له وینو تشه شوله ضعیفه

چه دا هسې حال ولید ددې تن ئې ملال ولید

نور ئې وکړه تپوښتنه چه دا حال شه ستا له څه نه

که ته حال را ته بیان کړې په خپل ځان به کار آسان کړې

او که نه نو به دې پرېوځې په خفقان کښې به کوږېږې

شهزادګۍ ور ته خبره هسې وکړله ظاهره

وې چه حال به وایم تا ته که ته نه وایې بل چا ته

دایې وې چه واوره لوړې سر اسر په حسن پوره

زه به کله نیک خواه ستا یم چه حال ستا به چا ته وایم

شهزادګۍ وې دایې مورې واوره ای خما غمخورې

بوزګوم به دا لار کښې دې لیدلې په بازار کښې

زړه او روح مې یو وار دواړه پرېښودل په بازار

تش کالبوت یم راغلې په پالنګ کښې ناسته دې له

که حاضر نه شې دا ځوان ګران به شې خما ګذران

پر بازار کښېنستې څه اخون د
بلخو اونه د دې خما ځان د
چه طاقت د دغه او دره
پس له دې نه لوم نو زړه
اوس به چېرې چا کړي بیان کړم
خواه مخواه به بیدا ئې کړم
چه دایې شوه سر اسر
دجمې په حال خبر
نورئې ساز ورته حکمت کړ

١٨

در شروع د نصیحت
چه راشې لوړې نا داني
وچه پرېږده د اخبرې ورانې
چه ته غواړې د سلطان
چیرته نه ننځې زه څه ګران
چه ته هغه ځوان چه پیدا
شهزادګۍ ته شوه صبح دا
ستا د وصل په ارمان
عاشقان ستا و ېره دوه
نه جوره په ...

دا کوم عقل کوم هنر کړے
که دیو خوبن دې دا یار
چه جنئ نه دا یی بانه
نورئ جوړه بهانه کړه
وچه اے دا یی نیک نیتي
واخله دا چه ملک و مال دے
چه ښکاره ورته دولت شو
نورئ وچه لورے پا سرَ
زور شادرئ پیدا کېنه
چه خر بازار له ورشو
چه مقام له د زرګو دے
دا یي ورانه ودرېدله
بیا دا یي جوړه سودا کړه
څه قدر زرئ بهر کړله
وچه بند غمي پیدا کړه
چه زرګر به څه هو کړله
چه زرګو به هر یو خیز
دی به عیب ورباندې کېښو
چه د دوے جګوه دېره
نور زرګو شه دېر په قهر
وچه اے بي شرمي ښځے
زر د دوا خله دکان پرېږده
چه دا یي دا او رېږ نه
وراخه چه څو به بېرته
نور جنئ کړ شادر یو ره نه

چه ته مینه په زرګر کړے
تا به ورندګړي خپل پلار
شوله پوه چه کار نه کاندې
ورته ئې ورانده خوانه کړه
ای نیکخوئ نیک خصلتے
واړه ستا به تا حلال دے
د دا یي هر نصیحت شه
زړه خالي کړه له وسواس
به جنئ ئې واچاوه
د زرګو به حال خبر شو
دواړه لاړے برابر دوه
شهزادګئ تماشا کړله
ځوان سره ئې مشغولا کړه
د زرګو به لاس ئې ورکړله
زبرجد او یاقوت را کړه
دی دا یی به بېرته ورکړله
ورته وویسته عزیز
بیا زرګو به ئې پرېښو
سره شوه له حده تېره
ورته وئ وې په جهر
دلته څه کړے ولې نه ځے
په خپل لورے قدم کېږده
شهزادګئ ترئ وکاتنه
څه له ناستے یو زرګو ته
مخامخ شوه د ځوان لوره

ورښکاره ئې کمال د حساب که
د ځوان زړه ئې تا ږیر تاره
چه زړکو ولیدل جمال ا
وډرلئ ئې شه طاقت جمال
سهه پېرځه پېرا او ویلا ئې شه
پیرونه یاد او پیدا ئې بې غم فتان
چې شه پاتې پورې بې اختیار
نسکور پرېوت پیچلی خان کړ
لاس ئې پورې

19

کړ ئې خپل ګرېوان
پروهلې دننه ئې کېښنوت
د دکان نه ... کېښنوت
تخ خراب د عشق له جوش
تا سپېر تا د پرېوت بې هوش
شاګرد او خپه د احال
د استاد ولیده ملال
هغوی هم پېرته استو شو
له زړه نه ئې الله ګودو کې شوله
نور دی

نور زرګونی کړ زړ پوره ته
یوه ښځه د زرګر وه
خدای ورکړې ښه جمال وه
چه زرګونی بی تاب ولید
نور یو اخځی ئی زرګر کړ
ورته دوی واوره ځوان
ته مین ئی زه پوهیږم
که دحال د زړه ملال
کار و باد به برابر کړم
زرګو وچه ښه بند شان
یو دوه ښځی ښکاره شوے
بوے ما سره سودا کړه
په سودا کښ ئی خبر ے
ما ته مځ وکړ نراونه
هغه بله رانزدے شوه
مخامخ شوه ودریدله
ګوره دئے شوله روانه
ښځی وے په دے دستور
ورسره چه تا لیدله
زرګو وچه دا ساعت
اوس به ښکروشی کار
ښځی وچه را ښکاریږی
شهزادګۍ په زړه غمجنه
جامی واغوندره طیار شه
له ماڼۍ نه کیږ چا پیږ

دستیٔ بوی ته خپله ګوره
پوهنده په هرڅوه
هم جمال ئی کمال وه
په بد حال ئی خراب ولیده
خلق واړه ئی بهر کړ
ته له ځان شوې بے ځان
ستا په واړه حال رسیږم
بیان ما ته کړ في الحال
بل به تا سره دلبر کړم
ناست وم زه په خپل دکان
راغلی ما ته ودریدلے
وچه دا واخله دا راکوه
څه قدم وکړے زړه ورے
دیرم قهر وم ته کښه
له پردے نه بی پردے شوه
بیا دستی روانه شوله
زړه ئی واخسته له ما نه
یوه ښتر د بادشاه لور
داد دے دا چی کیدله
زر شه جوړ کړه مصلحت
چه ئی وینم دیدار
ما ته هسے معلومیږی
دَه په تا بانډی مینه
زه ماڼۍ ته په رفتار شه
دروو ورد وکړ زه ته دیر

چه څه حال شه دی عیان
راشه عاقله کړه بیان
زرګو لاړه شه روان شه
کور ماڼۍ ته ودریږه
له ماڼۍ نه چه بهر
شهزادګۍ ښکاره کړه سر
دا زرګونی ولیده
چه ماڼۍ ته ولاړ دونه
دی پوده کړله زړ یوه ته

وګیله ئی د ځوان لوته
اول سری ئی ورته ښکاره کړه
ځوان ئی موږ ته ښکاره کړه
دوباره ئی ورته ښکاره کړه
نه ښکاره ئی واغوستنه
سور قمیص ئی واغوسته
سر کړی ئی اوږد لوستنه
بیا ماڼۍ ته ورغلله
دستی زړ او تلم
دی

دے اغوستی تور رنګین وه
دوباره مانړئ ته لاړه
داو بو پیاله خوشبویه
یو دستن ئی ښکاره کړله
بیا د سرو کلو دسته هم
نور مانړئ ته لاړه شوله
چه څه قدر تیر ساعت شه
بیرته کوره ته روان شه
ښځې وجنې غمګینه
وایې دا قمیص کلکون
هسې یم په مینه راسته
چه ښکاره ئی ورته سرکړ
که په مینه کښ مړ سرځې
او پیاله چه ئې خوشبویه
وایې باغ له مړ دادروم
اوله ستنی دا خبره
چه راځې سره د خان
د غه لار کښ به سلکونه
هغه پریکړه پرسوهان ته
شوه ښکاره له تور رنګینه
خوان وبنځې دا ساعت
ښځې وچه طیار یړه
یو سوهان واخله پړلاس
او که باغ کښ خو کیداد
ناګهانه ئې حصار کړے

هم پړلاس کښ ئی اٰئین وه
راغله زرپه لکه غاړه
دغه خوان ته ئې کړه توبه
خوان ته ښغه ئې نیوله
دی ښکاره کړه ښایسته هم
دروازه ئی وتړله
زر کو یوه شه چه رخصت شه
حال ئی ښځې ته وائینه
لړی هسے په تامینه
دے خماد زړه په خون
چه په وینو کښ یم ناسته
تا ته داسی ئی خبر کړ
په دادم د برابر ځې
ستا طرف ته کړه توبه
داو بو لاړه بیا مومه
شوه معلوم به ظاهره
به تیره راوړه سوهان
اینبې شوے دی میخونه
بیا به راشی په به شان ته
چه په شپه دی دا کارشینه
د تلو جوړ کړ مصلحت
زر شه شپه ده روانیږه
نور ور ځه مه کړه وسواس
چوے شی په تا بیدار
هغه ځای ئی ګرفتار کړے

خوکیدار او ولمه چور ولړه
هسې چه کیږي ئے ما خبر
بیا به سر شه ناامید
تا به خلاص شه او را ته پیدا
پس له هغه ښوان روان شه
دمانه وے په لور دوان شه
چه ما خیږه ته په بده
په سوری کښ ئی له ولړه
په حلوښه حلمونه

۲۱

چه په باغ د ښه شنه
زړی په پېښو ئی لونه
هر طرف ته ئی کاته
خوګیناست په آرام شه
حوض په غاړه ئی مقام شه
ناګهانه شور شر پیدا ته
ځوان نظر کړه هلوره
شهزادګی ته شوه سار
د نګار نګ به آوازونه

ښځې وچه واوره ځوان
تر څو خبر نه شې لکه ځان
دا میوه نده بلا ده
دا ئې تا پورې خندا ده
یعنې دا چه خوب کوې ته
مېښته پر برده حوزه میوې ته
خوراکوبه تا له بنده کې
ستا له عشق سره خوند دې
ځوان له دې حال ذهیر شه

پرې غم سره دې ځکې شه
بلبل شپیر بستان له لوان شه
بلبل شیر پر بوستان شه
را به د ښنه پر ښخ کړ زړه
جې باغ پر بنکلي ښکاره شوله
ده سره غمه او پېړ ځنډ انتوله
په هر سبا او پیرقشقه را
سره ځې ځې ناب ښکلي زړه
نا کیوسه ښه ستو خبر راز
پېړ کې حال نېوغ خبر داز

په افسوس او په ارمان
ای خمایار شیرین
را ښکاره دواړه چشمان کړه
ستا له غم په ناروېم
په فریاد او په ژړا یم
ځوان چه واورېده آواز
خوند ئې ورکړ هسې شان
خوشبوئي د باغ هم ډیره
خوب غالب ورباندې شه
چه سر ودمجلس تمام شه
شهزادګۍ په زړه غمګینه
بو خوایه خوا کړ زېنه
ناګهانه دې کاتنه
ورته ودرېده حیرانه
وچه او سر که دې بیدارکړم
دی بدوائي د شاه نور
نور ئې یو خوا ښکاره کړ
خرمیوه ئې ورته کینښوه
بیا ترې د زړه وانه شوله
شپه چه تیره شوه سحر شه
په دیوغم په زړه زبون
چه د ښځې شه نظر
نور ئې زړه هغه زمیان
چه جنۍ ئې ته ښکاره کړے
د میوے د خوب بیان

شهزادګۍ ویل داشان
کبرجن ښناز نین
ورک خماله زړه خفقان کړه
په زارو زار و زارویم
په غوغا په واویلا یم
هسې شان په سوز و ساز
چه له ځان شه بې ځان
شوه د ځوان دماغ ته تیره
او ده هلته ولویده نه
خلق تول په ځپل مقام شه
پورته شوه دیار په مینه
تماشه ئې د باغ کړله
پروت زړه کوئي ولیده نه
شوه د ځان سره کویانه
په ځپل ځان ئې خبردار کړ
څنګه سیک لړی دستور
دیر آرام ئې د زړه ځپل کړ
دائي نبند ورته پرېښووه
په مانړۍ ننوتله
زړله خوب ولیښ ندکوشه
داغي کور ته شه درون
ځپل ځښتن ته برابر
د ځښتن ته په داشان
سوړ ئې پرې دے له تا دیم
چه زړه کړو کړ عیان

زیه همغه درنګ ئی دواړه
پرچاپیر څوکیداران شول
وهغه کښی څوکیدار وه
زرګرو چه زر شه ځه ته
همغه یار ئی شه زر پوړ ته
په حکمت او په هنر ده
راغی ودریده همغه دم
شهزادګی او زرګو دواړه
څوکیدارو کړل بندیان
څوکیدار چه د زندان وو
خو مست وو له افیونو
همغه دم لده حال ئې تیر
وچه خدای شه مهربان
یوه ده د بادشاه لور
د تمام جهان دولت
د زرګو بنځه خبر شوه
یوه وینځه ئی هوښیاره
وچه زر شه شات پیدا کړه
هم دوه ئې کړه ځو طیاری
دوه خوانچې ئی جوړې کړی
دی یوه خوانچه په سر کړه
دوی سره لده دی سامان
په زندان چه ئی مقام کړه
په سلام ئیبي داړه نګ
چه زه بنځه یم ضعیفه

سره وینول همغا ړه
دواړه پاتی حق حیران شول
چه دیر بند د زرګو یار وه
خما بنځه خبروه ته
لاړ شه زه د زرګو کوړ ته
همغه ځای وکړ خبر ده
څوکیدارو سره سم
لاس پړ لاس غاړه پړ غاړه
کړل داخل ئی پړ زندان
همغه واړه عملیان وو
ځوک ئی خوړ پړ معجونو
دوی خوشحاله شو ډیر ډیر
وئی کړ پد موږ احسان
بل زرګو دی مشهوړ
راغی موږ لده دا ساعت
داله کوړ زر بهر شوه
زر له خوبه کړه بیدار
اوس بچه خوږه حلوا کړه
میده سپینه مزه داره
پد ترتیب ئی کینوده لی
بله وینځی لدئی ور کړه
دواړه لاهی تو زندان
څوکیدارو ته ئی سلام کړه
دی بیان کړ همغه درنګ
پد نسبت پد ذات شریفه

همیشه لیلی و نهار
شپه ورځ طاعت دی د ده کار
روژه نیسی تمام کال
پر نامه د ذوالجلال
بیګاه خوب کښی شو کاشنه
بند سره یې بیروزنده ولیدم
وزندان کښی مرو زندو دا
ښه حلوا ته حاجتمند د
ښه حلوا ته ورو بوسر حلوائته
ملی زر ...

څه تلوار دو کړه پردا ئته
دوه خوانچې په سر بنځ شان
دی راوړی دا زما
دا یوه د ستاسو شیښه
وا یوه وی ئی خوړی هم
اوو ابله د بندیان
خوړې د بندی زندان
څوکیدارو نو زبخیله
داسې ورو بوله بله

چه زندان له دِ داور شي
څوکیدار و چه پرېښوله
نورئی وېنځه هغه د رنګ
وِ چه لور د بادشاه راشي
ته ئی رز بوزه ترڅاے
چه زندان ته شوه د ننه
د شاه لور ته ئی وِ پاسه
بهر وېنځه دَه وِ لاړه
تا به بوزې ترخپل کورَ
شهزادګئ ئی بهر کړله
شهزادګئ چه را بهر شوه
خوانچې دواړو وا خستلے
شهزادګئ لاړله کور ته
شپه چه تیره شوه صباشه
شول حاضر څوکیدار ان
واړه دوه وِ په یو واړ
مونږ ئی ګوري نه شو بیان
نه شو حال چا ته وېلے
چه خبر په دے بیان شه
نورئی وِ چه دا خبرے
ما په دي سترګولو رخپله
دوے قسم کړ چه سلطانَ
په زندان کښې دا زمان
بادشاه وِ وِکه ربښتیا وِے
مال و ملک به د خپل تمام

بیا دِ زر تورِ را بهر شي
دا بنځ یانو له وړ تلله
په د موز پوه کړه دا رنګ
له زندانَ بهر را شي
بیا ورشه ترخپل سرایَ
دوی ئی دواړه وِلیدنه
دا خوانچه تښه و باسه
ته هغه سره څئ دواړه
بې پروا له شر و شورَ
بنځه هلته پاتې شوله
نورئی وېنځه په نظر شوه
مخ په کور رواني شولے
وېنځه لاړه وخپل لور ته
تمامِی جهان رڼا شه
په دربار کښې د سلطان
بیګاه شوي دے به کار
نه مجال لرو نه توان
نه ئی زړه کښې شو ساتلے
شاه په فکر کښې حیران شه
تاسو کړے خوشي ظاهري
صبا خپل کور کښې لیدله
دروغ نه وایو له خانَ
دواړه تن دِي بندیان
کار په هسے شان پیدا وِے
واړه کړم ستاسو په نام

او کړه دا ویل خطا وے
نور به داستاسو سرا وے
چه به هغه تاسو له ښیع
دستې بیا کړه ئی درېغ
څوکیدار دواړه اقرار کړه
نور زندان ته ئی رفتار کړه
هم سلطان شه و در روان
لا په لور د دے زندان
چه جنده ئی پیرته کړله

۲۴

دروازه ئی په اشتک
خبر شو چه وېنځه سره
بغیر سره ... سلام ...
زر ... تعظیم ...
بیا ئی ...
بادشاه وِ ... وئیل
ښه چه تاسو ... سلطان
ترسا ... بیان
مغفر ...

مونږ وو پرون راغلي
درسته ورځ مو کړله تېره
چه حاجت ئې خپل ادا کړ
لکه توالکه وېږید لو
مونږ وچه بيا صبا شې
ناګهانه څو کيدار
وکړ مونږ هغه ساعت
مونږ ويل ښځه خښتن يو
دوي په لوړه د زندان
اوس د شاه په حضور راغلو
خښتن ښځې چه بيان
جلاتيان بادشاه طيار کړل
تر جدائي کړل سرونه
تولئ ور کړل وزر کړته
حکيمي چه سر تر سر
شهزاده کړے سترګې پورته
وچه د اقصه دوبار ته
حکيمي په ډيره مينه
په دارو کښې ئې اثر
چه به د پياله چا څښله
وچه اي شهزاده هوش کړه
پس له هغه غوږ کړه ما ته
شهزاده پياله وڅښله
حکيمي قصه دوباره
چه قصه ئې خلاص کړله

څو کيدار وو بللي
څو چه شپه شوله برخيره
نور ئې مونږ له رخصت راکړ
په دے باغ دننه شولو
څو به کوږ ته چه رانژدے شې
په مونږ راغلل په يووار
ورته ډير فرياد منّت
زرګران د دے وطن يو
بوتلو مونږ بنديوانان
په دا هسے دستور راغلو
وکړ شاه ته په دا شان
هم را توله ئې څو کيدار کړل
هم ئې واخستل مالونه
قصه ور سيده سر ته
بيان وکړ برابر
وکتل ئې د دے لوري ته
ما ته وکړه په تلوار ته
پياله جوړه کړه شيرينه
پروت وه هسے مقرر د
بې خودي به ندوړ تلله
دا پياله ور واخله اوس نوش کړه
چه قصه وو وايم تا ته
بيخوده ترور که شوله
هغه دم کړله تکراره
بيا خبره ئې کړه بله

وچه اي شهزاده ځوان
هسې واوره مهربان
ښکاره ماته مصلحت کړه
ما خبر په حقيقت کړه
زه په سعي ستا په کار يم
کوښښونه په بسيار کړم
حال د زړه راته بيان کړه
تماشه بيا په بندستان کړه
شهزاده و وايم تا ته
کړه ته حال په وړاندې چا ته
ځوان سرې واستوه زر کړه
سعد ملوک راته حاضر کړه
حکيمي ځوان واستاوه
سعد ملوک ئې وو بالنه
چه له ورايه سعد ملوک
وليده سيف الملوک
هغه دم سره دوه دواړه
په تربلاس شو لاس تر غاړه
نور

نورئ وِچہ واید وے
شهزاده وِچہ مونږ ناست وُ
پیشکشی ناګاه راغلله
چہ بدبخته پرانتله
یوصورت مِرولید نہ
چہ پہ هغہ رنګ زیبا بلے
عقل هوش مِ لارلے دواړه
داچہ حالے مِ پہ داشان دے
کہ څوك اصلے دصورت
زه هلاك بہ کړم داځان
سعد ملوك چہ داخبرے
پہ تلوار شہ زر روان
وِچہ زیرے مِ دربانِ
دملوك هغہ جوش سوړ شہ
پہ جاموکښ چہ صورت دے
پہ بند شان پہ بند صفت دے
چہ داحالئ ورعیان کړ
ډیرئ وکړلے خیراتونہ
شاه صفوان وِچہ داکار
داځیزونہ ناآشنا دِ
یوه ورځی بی وسواسَ
ناګهانہ بادشاه پورته
پہ هرچا بانډ هیبت شہ
زه او تخت سره لړزان شو
ګردغبار چہ پہ هوا شولے

تردا هسے دلګیر شولے
هغہ ورځ پہ مجلس ناست وو
چہ بادشاه راوا ستولہ
ترجامہ داوو تلہ
چہ جاموکښ ښکاره شہ
صورت نشتہ پہ دنیا بلے
خوب آرام مِ ورك شو دواړه
دهغہ صورت هجران دے
پیداندکړی پہ دولت
دهجران مِ نشتہ توان
واوریدے واړه ظاهرے
چہ خبری کړِ شاه صفوان
هسے عرض کړه د شاه وړاندِ
معلومیږے چہ اوس جوړ شہ
پہ هغہ صورت مین دے
څکہ تلے ژاړے غمجن دے
ډیر خوشحالئ شاه صفوان کړ
کړلے خیرات ئ دولتونہ
ګوان بیحده دے بسیار
چہ پہ لاس کښ نن څه دِی
ناست وم زه پہ تخت دپاسَ
ګرد غبار جوړ شہ هلوړته
خلق وِچہ جوړ قیامت شہ
څوك چہ وو واړه حیران شو
تر اوه کَسَ جدا شولے

داغلہ ما تہ وو درید نر
پیښن تخونږ ئ خلیبیږ
نورئ ما وتہ سلام کہ کیږ
ما جواب پہ بنډ اکرام
وِچہ مونږ اوه دیوان یو
قاصدان دسلیمان یو
دادوه کوتی ستا دپاره
شاه مهرے هم دوه هیښاد
هم دا اسوچہ یو سرکش دے

٢٦

داپوښاك چہ منقش دے
داڅلور څیزے ئ تالہ
دالہ پیښلی وے فی الحال
داڅیزونہ پرینږ شان
درپیشکش کړلے سلیمان
درپیشکش کړه او منقول
چہ راوا ستاوه رسول
ورپسی هسے وړمان
پہ تا کاند سلیمان

چه د ښه په خاند کښې
آورېدلے مې کتاب دے
ښه صفت پکښې شان شان
هم د پرورسو لا نو
ما ویل کتاب طیار دے
پکښې ښه عجب صفت
چه بند نوم نبي محمد دے
نا دیده دده په دین
شاه صفوان وچه کتاب
ولی شرط راسره دا کړئ
چه دا شرط ئی مقرر کړ
چه جامه مې و سپړ دله
زه عاشق ئی په صورت شوم
نسکور پریوتم بی هوش
بیا چه تیر شو یو زمان
ومې دا صورت د چا دے
وو ولاړ هغه دیوان
دا خپره لور د شهبال ده
او شهبال د شاه رخ ځوی دے
په باغچه کښې دا ارم دے
نوموند له د باغ دی گران
بیا مې وچه دا صورت
دوی ویل چه په ښه خوان دے
په نامه نوشاد یادیږے
یوه ورځ هغې سلیمان

ښه په خاص خواند کښې
بند روښان لکه آفتاب دے
د نبي آخر زمان
ښه صفت هم د نبیانو
راځخه میراث د پلار دے
د سرور نبي حضرت
رالیږلے پاک احد دے
راوړ ما ایمان یقین
زه به در کړم په شتاب
کتاب بیا را ته عطا کړئ
نور کتاب مې ولدود کړ
بند خپره مې ولیده له
سر تر پایه په هیبت شوم
زړه سیند مې لکه جوش
په هوش راغے ځما ځان
چه په هسے شان زیبا دے
ذرئی وکړ دا بیان
په نامه بدیع جمال ده
په شاهانو کښې د لوی دے
په بناست کښې بې قلم د
ورتلی نه شي هیڅ انسان
جوړ کړ چا په بند زینت
مجلسی د سلیمان دے
دا حکمت له هغه کښې
په نوشاد وکړ فرمان

وچه راشه د ا ساعت
ما ته وکړه حکایت
ما ته و ما ته معلوم
نوشاد و دا دے د نجوم
هسے حال د شاه د ملک و مال ده
نن چه شاه رخ ځوی شهبال دے
د شاه دده باغ ارم دے
حما ئی د هغه کړے وورک لے نجوم
پادشاه هغه ټبر اپیا بیم
کالوند ... چه

یوه لور ئی پیس اشنا
بنایسته بروسے دا دیره
له حساب له حد تیره
مقرر کړے شهبال
د دے نوم بدیع جمال
چه نوشاد وکړه بیان
په خبر شه سلیمان
وچه بس کړه دا تقریر
اوس کړه جوړ صورت تصویر

په مجلس

چه مجلس کښې مدام وینه — تماشائي خلق کړ بنه
نور څلویښت ورځې په شمار — نوشاد کښیناستنه کنار
بنه تصویر ئې طیار کړه — په دربار کښې حاضر شنه
چه څېره ئې ښکاره کړله — مجلسیانو ولیدله
حاضران شو کل بېهوشه — د تصویر د تاب له جوشه
سلیمان وِ چه ارمان دے — څه بادشاه څه ئې جهان دے
چه صورت داهسے رنګ — ور سره نه دې هر در رنګ
نور دستي هغه زمان — څېره یوړه سلیمان
خزانه کښې ئې کېښوله — تماشا به ئې کوله
یوه ورځ مجلس کېدنه — دا کتاب په کښې یاد شنه
چا وِ لاس کښې د صفوان — شته کتاب په هسے شان
بادشاه وِ چه دا صورت — بنائي دا چه دا ساعت
شاه صفوان ته واستوم — او کتاب ترِ وغواړم
پس له هغه سلیمان — وکړ مونږ باندِ فرمان
د هغه په حکم باندِ — دا پیشکش مور او ورارنه
دیوان لاړل رخصت شونه — ما ته ئې پرېښول پیشکشونه
دا څېره او پیشکش نور — ما داخل کړ په خپل کور
چه بې مثل هر یو څیز وه — ډېر په ما باندِ عزیز وه
نور مِ خوی له ورکنه — ما په دے خوشحالونه
دا تقدیر به مقرر وه — تدبیر کله پرِ خبر وه
چه د خدای به هسے کړه شے — دا به رنځ څما د زړه شے
اوس دے چه ته سلیمان — چه دا کار کاندِ روان
بنا پېرِ څنګه آشنا کړم — ارم باغ چه ته پیدا کړم
نه نشان ئې چا لید لے — نه ئې ځای دے چا موندلی
نه پوهیږم کوم چار کړم — څه تدبیر او کوم لار کړم

نور ئې جمع سرداران کړل
هم رانول ئې وزیران کړل
حکیمه جنید رزنوش هم
باد صالح صاحب هوش هم
صفوان وِ چه مصلحت
خوش کړے تاسو دا ساعت
چه کار د وکړو په سلوک
روغ شي د آصف الملوک
ټولو وعرض وکړه داشان

په خلوت مشت کړ بیع صفوان سره
چه پخپله حرم بلوار سره
شهزاده بې حرم لفتار سره
نسکی ئې نبیر بېر جدا شوه
عمر لږ دنده بې دا څېره ده
ورنه ترو ایر د ورځ بنکاره ده
نشته بې د لول صورت ده
دنهال به نقش بې رېښت د سیال

او

وشهبال د شاه رخ خوی دے
پہ ارم کښی ئی مقام دے
ورسره مهلت یو کال کړه
چه یو کال ورباندې تیر شے
مصلحت چه په داشان شه
شهزاده سره د ننه
وچه اے خوی همراز
ستا مطلب دے په ارم کښې
اوس په خلق ولیږم زه
مکر ترلن په آرام شه
پس له کال به خبر زه
شهزاده و مهربان
روح مړ لوث هغه جمال کړ
اوس د آتش قالب ئی خان
زه به خو صبر کوم
په مخ او ښی ئی خوږ تلے
موروپلار هم ئی سپایان
پس له هغه شاه صفوان
چه سرے روانوم زه
شهزاده هم پر رضا شه
کال مهلت ئی برابر
کړ ئی او په زړه لګیاوه
پس له هغه شاه صفوان
چه ینځه زر خوانان
له لښکر راجدا کړے

بادشاهت ئی له حد لوی دے
هلته ساز د ده آرام دے
شهزاده په دا خوشحال کړه
د غه کار به د ده هیر نشے
نور را یو پر ته شاه صفوان شه
په خلوت کښې کښیناستنه
بهرمند سرفراز
باقی مړ او سه په غم کښې
ارم باغ به لټوم زه
په آرام په خپل مقام شه
را و پر ناله د دلبر زه
ای ښاپیلار سلطان
هوش ښائی کل پایمال کړه
د پر تر ناست یم ناتوان
داسختی به خوږ غمم
له چشمانو ئی وینې سرې تلے
ژړیدل هغه زمان
ورته وو په داشان
ستا په کار لیږی لیږم زه
خوښ پخپل مدعا شه
ورسره کړ مقرر
په وعده خوښ د آشناوه
په داشان وکړ فرمان
خوانمردان او قاصدان
حاضر مخ کښې ئی ښاکړے

دربطیار شو هغه نشان
ان
پنجه زرئی قاصدان
پنجه زری په ملکونو
وزیر ... په پټه یی ونو
بنګلته یوری ... پخپله ونو
کبدی ... یا بیغونو
ثبوتی ... اوپه هغه په
هم ساعت باغ ارم
ثبوتی ... اوویه
بند معلوم

۲۹

دبدیع جمال جنی
چادرم هرجا پیدا
اوخبری مالم را
خوا ...
ورکهم ... په دسر ورزو
ددرګاه ... هم د کوهو
ورپوره په هو مطلب کړم
پس له هغه د اخوانان
هر طرف ته شول روان
قول

ستا چشمان جادوګران دي
ځما لوټ په دل ایمان دي
ستا مژګان غشي بي پر دي
ځما خنګ د زړه پر سر دي
ستا زلفان لکه د زنځیر
ځما زړه شه پر اسیر
ستا چې حسن پر دا شان دي
ځما ګران شکه ګیندان دي
ستا چې هسې ساز و باز دي

۳۰

ځما داسې سوز ګداز اوري
زه خالد بخت نعوذ اوري
زه چي پر زړه و سر عملین
زه چي خالد زړه مر حسین
زه چي خالد بیر حال
زه چي خالد بیر بي حال
زه چي هلال د بیر هجران
حیران شوم د خپل خان

څوك طرف ته د قیروان تلل
څوك طرف ته د ایران تلل
څوك طرف ته د بلغار تلل
هر طرف ته ز غلیدند
خای په خای دا قاصدان
دوی پوښتني به کولے
په احوال د بادشاهانو
خبردار شول سر تر سره
یو لږ باغ دا ارم
د بدیع جمال هم نوم
بیس لږ څوار لس میاشتو جان
بیل بیل دوی راوړ صورت
څلور زره تصویرونه
د غه نبي څهره نادره
چي مقصود ئي په هیڅ شان
شاه صفوان په زړه غمناك شه
وچه او دم په زړه بلا شه
ما وي یو خبر بد را شي
ولي واړه شي هوښیار
او که نه اوس به هلاك شي
او ملوك شهزاده ګوره
بي قرار بے آرام
ورځ نه هغه څهره وه
مناسب لږ خپله حالے
ستا چه نه په شان د ګلدے

څوك په لور د خراسان تلل
څوك په لور د بدخشان تلل
څوك به لور د قندهار تلل
په هر لوري ګرزیده
شول ډیره په هر مکان
هم قصي به اوریدلي
هم په حال د فقیرانو
په بند شان لږ زیرو زور
چا خرند و زیات و کم
نه شه هیڅ ته معلوم
راغلل دوي تر شاه صفوان
ساز په نقش و په زینت
راوړل دوي په بند نقشونه
دوي صفوان ته کړے حاضر
معلوم نه کړ په جهان
ګیر په غم او په غمناك شه
ټول صورت مې په جلیل شه
شهزاده به په خندا شي
چه دې نه شي خبر دار
زړه پاره سینه به ئي چاك شي
په صحرا به سر وه و روره
ګرزیده به بي مقام
مشغولائي ورسره وه
دائي ورسره لږ خیال
ځما زړه پسي بلبل دے

راته هیڅ نه شو خو کمند
اوس به مرلی خمار ضا ده
بیا بدئی وچه قاصدان
امیدوار یم چه خبر
پیدا شان ئی په بار بار
ناگهان قاصدان
چه له دوی نه شه خبر
شهزاده وکړه پوښتنه
چه خبر ئی د جانان
په فریاد په واویلا شه
یو په بل ئی سودا شوه
په صورت ئی غم انبار شه
خوار خسته لکه مجنون شه
په ژړا او په ناروشه
مور و پلار ترې گیر و پیر شو
شاه صفوان وېل فرزنده
ستا په کار کښې زه حیران شوم
که دولت په لګیدلے
ولی زه که خان قربان کړم
خور لس میاشتې شولې تېرے
په هر لور مې کړل روان
سعی وشوه له حد زیاته
خما لاس کله رسیږي
شهزاده له دی گفتار
اور ئی بل د زړه په سر شه

خه خوار زه د دے خپل ژوند
رضا یم که مې قضا ده
هر خوا هر خوا دی روان
مال له راوړے د دلبر
کاوه خان سره گفتار
له هر خوا راغلل خوانان
راغي کور ته برابر
هیڅ مطلب په کښې نه وند
معلوم نه شه په هیڅ شان
لاړه په لورے د صحرا شه
ډیره زیاته ئی غوغا شوه
خواب زړه ئی تار په تار شه
سم قامت ئی لکه نون شه
په فریاد او په زار و شه
خپل خپلوان ترې گیر چاپیر شو
بختورشی له سنه ژوندے
که هوښیار وم نادان شوم
ما به هتول وه په ښند لے
په خه شان آشنا پیریان کړم
گرزوم خلقے ډیرے
پنځه زره قاصدان
هیڅ خبر را نه غی ماته
هر چه خدای کا هغه کیږے
تار په تار شه بی اختیار
آه ئی شین له خولې هر شه

چې راغی آه د زړه په زور وکړم
خلق دی لکه په شیرو شور کړ
شوه له خوب لی د ده بیرون
سوی غوښه د لیو مون
پلار و مور هم ئی خپلوان
نول شو کیو په هر سو ژړان
شهزاده نو بیر دی په زړه ناشم
مور و پلار و تنګ و باش
وچې پلاره مهربان *

حال خما شو لدی شان
پلار ئی و دستر کو نوری
خدای د خلاص کړه له ضرور
خدای خو کړ غواړی لیدی
واخله تر له حق پیری
پتحویره و نزهم بسیار دی
واخله خوچه د یار دی
پادشاهت پر واړه ورکړم
دا مقصود پرې پیښتاسره کړم

شهزاده په واو یلا شه
که خوبان د کل جهان شي
دام وازه په کار نه دي
مکو لوړ چه د شهبال ده
هم هغه ښادلبر دی
شاه صفوان چه دا خبر
نو دئ جمع عالمان کړل
د تدبیر په بنه سلوک
واره خوبښ هغه ساعت
چه د زړو جوړ زنځیر کړي
تر یو کال حق حیران وه
کاه په هوش کله بیهوش وه
تل په زړه باندي ئی خیال
خیال سره په مشغول اوه
یوه ورځ اوده په خواب وه
ناګها ور ته په خیال
چه ئی حسن و لید نه
نور د ورور انی ئی قسم کړه
و چه خال دوایه ما ته
ښکاره ما ته ځپل مکان کړه
چه یوړ نه ګرزو هر لور ته
چه ور یاد ئی کړ قسم
و چه دا اوره ای خوان
ګران د میني کار و بار دی
ته په کور کښېنا ست ژړا کړي

یلا ور ته هسي شان ګویا شه
را ته جمع پریشان شان شي
هیڅ ښما په اختیار نه دي
په نامه بدیع جمال ده
پسی خوک ښما ځیکړ دي
له ده واوریدي ظاهر
هم را تول ئی حکیمان کړل
وکړي تا ته د ملوک
شول په داسی مصلحت
شهزاده په کښي اسیر کړي
په زنځیر کښې بندیوان وه
کاه ګویا کله خاموش وه
نقش وه بدیع جمال
نور له هر چا بی پروا وه
بی طاقت هم بی تاب وه
شوه ښکاره بدیع جمال
شهزاده ئی حیران کښه
په لمن ئی لاس محکم کړ
کور مکان د دي کوم خوا ته
را معلوم ئی نوم نشان کړه
بی درک ښکته پوړ ته
دی خندا کړه هغه دم
شه خبر له دي بیان
په مشکل طلب د یار دي
ځنکه میننه به په ما کړي

میننه هغه قلندر کړی
چه په یار پسی سفر کړی
کړه په ما پسی روان شته
سر په غم په بیابان شته
پس له هغه به دیدار شته
وکړه ما سره یار یاره
به سفر ګران وصال کړه
داد خوشی عشق خال کړه
زه هم یم په تا میننه

دیوه تا لیلی غم جنه
ستا په داغ یم داغدار وه
بی آرام یم بی قرار وه
کړه په ملک ... یار
زړه د صبر ... ما نه
هالته یار ... واوره دا ته
... ته وه ... شوه
... ستا ... شوه

چه له حاله خبردار شه ... نور له خوابه را بیدار شه
په بند شان د خپل جانان ... ور ښکاره شه نوم نشان
مهربان پرِ غنی خدای شه ... عقل فکر ئی په ځای شه
چه خبر پرِ شاهِ صفوان شه ... شهزاده له در روان شه
زرِ زنځیر ئی ترِ جد اکړ ... بنه خلعت ئی ورعطا کړ
چه خلعت ئی واغوستنه ... نور ئی پلار ته عرض وکړنه
وِ بادشاه که اذن کاندِ ... مهربان شي په ما باندِ
خما زړه کښ شته خبرے ... زه به وایم ظاهرے
پلار ئی وِ چه درزه خیال ... وایه و وایه فی الحال
هر کله مه پر پرده ارمان ... بیان وکړه دا زمان
وِ چه تا سو په بند نیت ... ماله وکړ مشقّت
چه هیڅ شوی به پلار ... کړے ندوے همه کار
ولی زه په دا ارمان ... عرض کوم په هسے شان
چه رخصت ماله اوس راکړی ... په دا کار مِ زړه رضا کړی
زه به ځان له لټوم ... په هر ځوا باغ ارم
که رخصت راکړی شی ماته ... زه به گورم هر ځوا ته
تیر به کړم په ځان درد ونه ... د سفر سختی رنځونه
شهزاده چه دا بیان کړ ... شور ئی کله په خاندان کړ
په حرم کښ هسے شور شه ... گویا بل په حرم اور شه
صفوان وِ چه ای فرزند ... طاقت نه لرم د لبند
چه سفر ته تا لیږم زه ... بادشاهت به گور کوم زه
په زاروم ِ له خداوند ... ته غوښتلے خما ځوند
ستا په مخ خما ژوندون دے ... بی له تا مِ حال زبون دے
شهزاده وِ چه تقدیر وِ ... هلته څه پکار تدبیر وِ
عاقبت له غم مرم زه ... که به هر که په گودیم زه

صفوان وچه دا بنا
کوو هیس مصلحت
تدبیر ځاے لیس ښیب
دے سفر با نه و کړم
دا چه به زړه پیر ستا
چه چوښتحال په دا جوال
بیرا سیر کم خما دیار
تا خبر شهزاده وِ غم دیار
دے خما به خاطر باد
بنانی دا چه په جلا سرزه
مقررکم دا سفر زه
خوبند دهر ځای په جلا
غم دیو کله په بل
په پردو سترګو لیدنه
کله شی دیار ګستنه
صفوان وو شه چه وهینه
د سفر په لیدنه

خواه مخواه ئې عاقبت
وچه په تلو رضا ده
نو چه دروی په سفر
هم بدبختی په بند سلوک
شهزاده له دے بیان
دم په دم خوشحالیږ ند
پلارئې وچه چوتښتی ته
چه تو بند کوم طیاره
که سفر کړے د دریاب
که نو چه دوی نیت
شهزاده و دا زمان
ورسره شه دیو عالم
چه مطلب ئې سرنوشته
ورسره کړل شاه صفوان
او وه تن مقرر
کشتئ جوړے ئې او یا کړی
په کشتو کښې مسجد و نه
ورسره ئې عالمان کړل
امیران او وزیران هم
خوش آواز مطربان
ملاحان چه د دریاب وو
خزانې ئې کړے ډیرے
حاصل دا چه تول طیار شو
ورسره شول پلار و مور
د دریاب تر غاړې واره

د سفر ورکړه رخصت
شنا رضا خوښه شماده
ځان سره بوزه لښکر
تا سره سعد ملوك
ډیر خوشحاله شه ئې شان
لکه ګل تازه کیږنه
سفر کوم خواند کوی ته
مناسب ستا د پاره
د دریاب واخله اسباب
خوښ کړه هغه مصلحت
سفر کړم د بیابان
واره بس شو غږه په رسم
بیا دریاب ته ئې نیت کړه
او یا ز بند خوانان
سرداران شو د لښکر
بیرغ بند نقش ئې زیبا کړے
جوړ ئې کړل هم حاموند
هم ئې لوی لوی حکیمان کړل
دانایان او هوښیاران هم
قسم قسم سرودیان
یوه په کار او په حساب وو
ورسره له حده تیرے
نور د تللو په اختیار شو
هم صالح زرنوش هم نور
وتو تلل غاړه په غاړه

مور ئې ټوټې لی شان
له فراق له ارمان کړه
چه بره پورته ئې اوکړه
ورو ورو ئې په غوغا کړه
چه بره ئې پورته فریاد کړه
بیل بیل ئې زړه بره ناښاد کړه
چه بره له غم شو د کړه
په هغه چه بره ئې بلا ورکړه
وچه د اخته ئې ذهن ځ

۳۴

په ويښتي بره کړم ږوندی
وچه د اخته جانان ځي
په ويښتي زړه کړم ارمان ځي
په زړه ئې سترګې سترګې کړه
دغه زړه ئې بند ئې ننداره کړه
په زړه ئې لوند ئې جوړ ورانه کړه
له هغې اړه ئې د حقیقان ځي
بادشاه وصبر کله د
هم راضي دوره د ملکه

جدیده

چې ده خنکه قضا ده
پس له هغه ئې شکل کنه
شهزاده ته بیا صفوان
وې چه ای ځما فرزنده
ما سپارلی ئې په خدای ته
پس له هغه شول روان
شهزاده چه تري جدا شه
چه له خلقو روان شونه
ښه زاري ته ئې صفوان
کړي تر هغه ولاړ وونه
بیا صفوان بیرته راستون شه
په حجره کښې ولاړ د ننه
بیا صالح ته ئې وصیت
بادشاهت چه ځه ځما دے
ورځ چه راشي د قیامت
عدل غواړي بدله مانه
لره قسم ځو خبر ئے
بیا حجره ته ولاړ د ننه
په سجده د خدا ئے ته نګون شه
چه فرزند ئې پریاد شه
ټینګ ادوځ ئې د غه کار وه
القصه شهزاده تنه
خلو لښت و دخې په سامان لاړ
ناګاه پیښ په جزیره شه
چا د چین بادشاه فغفور

په هغې ځمونږ رضا ده
ور ته ډیر ډیر ئې کا تنه
دعا وکړه په دا شان
خدای دِ خلاص کړه له دښمنه
ناست ولاړ کړي ئې هر ځای ته
په کشتو کښې په سامان
مخلوقات په واویلا شه
نور ئې پریښول باد وانونه
وه ولاړ په زړه پریشان
څو پنا شول جهازونه
لیونی لکه مجنون شه
جدا ځان له کښېناستنه
هسې وکړ په بند نیت
حواله کل واړه ستا دے
شي به سوال د عدالت
زه به غواړم له تا نه
بادشاه وکړے نادره
پاک الله ئې یادونه
په صورت په زړه محزون شه
هم دم په په خو یاد شه
زړه صورت ئې ناقرار وه
په دریاب کښې روان وونه
په قرار او په امان لاړ
ملک د چین ورته ښکاره شه
خبر کړ په دے مذکور

چې را غلې لوی لښکرې
د عالم زیر و زبر دي
د دریاب و زنږ هیبت ورا
غم وزنږ هم ورېږ د هغه دم
فغفور و حکم وکړه
په لښکر کل سپاهیان په ښارا
وچه قدر جهاز پوخانه
حساب وازه څوانان شو
کل په خوس رز د سپاهیانو
ځان ئې جوړ کړ په بند نګ
حکم ئې وه د جنګ
پیاده د رز قاصدان
شهزاده ته کړل روان
وچه رز شي په شتاب
د اګوړی موږ له جوابه
سوداګري سوداګران ئې
که ملک اخلي بادشاهان ئې
شهزاده د

شهزاده وِ سیلانیان یو
جنګ خمونږ نه دے مطلب
موږ نه ځه هر څه بسیار دِ
شهزاده ورکړ خلعت
لا ړل بیر ته قاصدان
له احوال ئې خبر کړ
وِچه څیلی د صفوان دے
نه پروائی په دولت شته
فغفور دیر په دا خوشحال
ملاقات ئې په بند رنګ
شهزاده ورکول مالونه
نور د چین له نقاشانو
شهزاده کاوه پرسان
وِچه زه ګورزم ملال
هم چه ګورزم غزه په سم
که معلومه هر چا ترینه
دے دا ړو په مطلب نه
هغو وِ په دا مکان
د دیو عمر لوغونی دے
له هر کار خبردار دے
هغه زور ئې حاضر کنه
زور په فکر کنب غرقاب شه
وِچه ما عمر تمام
ګرزید لی په جهان یم
اوریدلی دا خبر دے

په مطلب پسی روان یو
د خپل کار کوو طلب
غواړئ هر څه چه کار دے
هر قاصد له بیش قیمت
د فغفور په لور روان
خبردار ئې سراسر کړ
په مطلب پسی روان دی
نه وطن ته ئې حاجت شته
ور روان په استقبال شه
سره وشه هغه در رنګ
وفغفور ته انعامونه
له هو بنیار و او ستا ذانو
په سبز رنګ او په هنرشان
لتهوم بدیع جمال
لتهوم باغ ارم
راښکاره دِ ماته کړینه
مدام ګورزم روز و شب زه
یو سرے شته د ناتوان
زیات له حده یخوانی دے
له هغه پرسان پکار دے +
ورته وئې کړه پوښتنه
شهزاده ته په جواب شه
ګړے هیڅ نه دے آرام
خبردار په هر مکان یم
نه دی ما یتهی ظاهر دے

پیر غوبرنم اور دیوک
علم پیر مستو کی اور لیک
پاد ستی کو ییز دیبز وکے
شهزاده له کے ګفت
دیرون هیر شه ناقرار
له چشمانو نه بی باران
دیس وویو شه روان
پیاداره دوا اوره خون

مانه غوږ ونه کړه مهربان
استانه بولم ... ویع
مطلب به حضور ... ان دی
هلته به وقت ... ان دے
عالمان او فاضلان د ... بیان
له هغو ... بیان
مانده حال ... باد ...
نورو ...
استانه بولم ته روان شو

په قرار او په آرام
ناګها مخالف باد
هر خوا پورته شول موجونه
کشتئ کړې ودې شوې
په شیبو شیبو باران شه
چه په کور کښې جنګیدلې
په کښې مړه شول کل سپایان
یو خوا لاړ سیف الملوک شه
په بیخه ورخ محکم
شهزاده په زړه ملال
وړ سره بیخوس یاران
مړه یاران ئې یادیدنه
چه هر یار به ئې را یادکو
بیا ملوک ته نصیحت
وِچه صبر کړه مه ژاړه
دا سختي دِ غوره کړله
اوس بکار دے مصلحت
شهزاده هغه زمان
وِچه لاړ کوزئ د تللو
ورته ووِ ملاحانو
زنګیان واړه آدم خوار دِے
که ئې بیا موند وبه غاړه
او که لاړ و مخ په ورانه
دوی لا داخبره کړله
د دوے کلک وشد ګمان

دوے به تلل صبا نما بنام
پیښ شد دے باندِ نامراد
وراندِ ور ستو لکه غرونه
واړه یو خواه بل خوا تللے
تا به وے د نوح طوفان شه
کشتئ دیرے ماتیدلے
بیخوس پاتے شول یاران
بل خوا ورك سعد ملوك شه
باد باران شول دواړه کم
بے طاقت بی مجال
سترے کښیناستل حیران
په سر و سترګو ژړیدنه
واړه وپوړ ته په فریاد کړ
کړ شروع هغه ساعت
باقِي خیر له خدایه غواړو
په خپل ځان په رضا خپله
چه هر شو سلامت
کړل راجمع ملاحان
له دریاب د وتلو
داوطن دے د زنګیانو
تورنه په مثل د تور ماردِ
مونږ هلاک به کاندِ واړه
ترِ به خلاص شو که خدای کانه
چه بیړئ ښکاره شوه بله
سوداګر به وے روان

کشتئ لرې انډرې شول
چې دوی په خبر و پټ شول
دوی ته ناست اوباملاحان وو
په کښتۍ ناست اوسیاملاحان وو
په وسله په بیړۍ دا نیت
شهزاده وکړ دغه ساعت
چې لیده دوی زړونه داسان
نه توره چې ترې راتیر شو
چه دوی دو حال نظر
شهزاده چې خپل نظر

۳۷

۴۰ کشتۍ کنه برابر
کړه کانه تلول زنګیان د
واړه دوے لیده وار روان
نور دد واړه هغه د زنګیانو
په بیړۍ و کښې جوړ شه جنګ
یو خوا لاړ جوړ شو سپایان
مړه په جنګ کښې یو ان
زخمي ډیر دو کړې زنګیانو
په غلبه عاجز نو
شهزاده

شهزاده چه ولیده له
اننه ننسته ورسره شوله
هلته یا الٰهی حق حیران شه
خان سره هسې گویان شه
دا صورت چه نا معقول که
یا عفریت یا دیو یا غول که
یا بلا ده د جهان
خدای د کمې تر امان
دی جنی ورته وخوځان

مهربان
پر ما او سره مهربان
کړه ما سره ننداران
خوشحالی کړه هر زمان
شهزاده و ورته چه دا کار
شهزاده کړه اختیار
ده په هلته کړه واړه
چه پاری ورسره په غاره
ولشي دی غاره هغه دم
جنی کړه حکم
سره وو دریس

شهزاده شه بندیوان
چه ئی ونیول دوی واړه
شهزاده ئی روان کړه
چه بادشاه ورته کاته
وچه څوك دی د غځوان
هغو وې څوك مسافر دے
زور اور دے پهلوان
بادشاه وچه دے ساتم زه
که سختی چرته کښې وینه
پر بادشاه شه مهربان
ډیر عزت به ئی کاونه
اود دغه بادشاه لور وه
مخ ئی نور لکه د سکور وه
زنکیده ئی په کریوان
بله شونډه د دے پوره ته
په غټ خټ لکه هاتی وه
لوی لوی غاښ ئی ښکاریدنه
د دے لاس د هاتی ورون
وه د دے د کوتو د بند
چه به دا وخندیدله
چه به چا ته قهریدله
او په غاړه ئی لوی هار
په دا شان په دا صفت
شهزاده باند مینه
زړه ئی و باله خپل سرای ته

ورسره دو لس یاران
نور کښنی ئی کړه په غاړه
خپل بادشاه له بوتنه
شهزاده ئی ولید نه
په ښه شکل په ښه شان
چه ولاړ تا ته ظاهر دے
ډیرش ئی قتل کړل زنګیان
خان سره ئی کړ زوم زه
دا سړے به په کار شینه
خاص ئی درکړ یو مکان
په ښه شان به ئی ساتنه
سر اسر پاکه له نوره وه
په کښی سترګی ئی شور او روه
ښکته شونډه دا وښ شان
وه کوڼه د پوزے لوره ته
خرطم پوزه ئی ژبانی وه
لکه واوره خلیدنه
برابر وو په قانون
د غاښ سری می وند
جوړ و دیګ به غږیدله
جوړه ننده کړنږیدله
د کنجکو وه طیار
وه د دے شکل صورت
دا جنۍ شوله غمجنه
کړ داخل ئی خاصه خانه ته

دولس واره بی یاران
چه یاران را غلل د ننه
واړه ودریده حیران
د جنی له بد صورت
چه څه قدره یه آرام شول
بیا جنی مجلس آغاز کړ
له اوله په خندا شوه
وچه وایه راته خوان
بی له ما د ښکه حال وه
خمار د ننه لیږ نه
چه خماله خوانه دوروے
خومره غم خفقان به ستاوه
په هجران کښ به دلګیروے
شهزاده وے په انصاف
چه تا ویم وویه بړم
دی به دیوه مینه کړله
دوے دیره به محبت وه
خو دا شوه په غضب
چه ظالم او بد خصلت وه
شهزاده هم بی یاران
یو ښکل ته ئی روان کړل
ښکلی دلته وه له لیوکانو
په ښکل کښ نه کوز ول ده
یو کوړے د او د ښو
د شپی دوے له وړو کیده نه

را حاضر کړل په بند شان
دوے جنی ته وکاته
وارخطا په زړه پریشان
دوی شو واړه بی طاقت
بیا په هوش په خپل مقام شول
شهزاده سره ئی راز کړ
په خندا کښ بیا کویا شوه
ای دلبر مهربان
یو ساعت به په تا کال وه
تا کنډران ښکه کاوند
ته به ښکه په ضرور وے
چه ژوندون د بی له ما وه
دیر به ما پسے زهیروے
دا ویل کوم صاف
له هیبت د لړزیږم
خو ده نه خوښید له
خو ده به تر هیبت وه
یو زنکی ئی کړ طلب
به سیرت به صورت وه
کړل هغه څه بندیان
هلته بند ئی عاجزان کړل
له لړمو له مارانو
خاشا کونه په راوړل ده
د شلتو صافو تشو
دوے کډران به په کاوند

دوے د شپے دی ازلنسپے مجبوری
تر وصال په بی له سوزم
پر محبین باندی بے شوزم
د هجر او تنها چه شوله تیره
یوه میاشت چه شوله تیره
شوه بیخی ودر تیزوی یا بیدا
پوشتا کوند ورد دوے لوی شور
هم سر وند دوه شپه پر زور
لوی ... شنده

شور نکوند دوے تو د
د دوی ورک صبر آرام شه
تبنتید وتری ناکام شه
شهزاده وپل یارانو
مصلحت دا دی دوستانو
اوس په کار ده تبنتید نه
بادشاهان لشته خلاصید نه
هغو ویجر ستا خه بیت دے
خمو به هغه مصلحت د
شهزاده

شهزاده و تلو د پاره
او زنګی له ره ورخم
څان سره لی کړ پو څوان
څوان ویل چه لوږه دیره
مونږ له راکړه تر خوراک
د زنګی لور چه خبره
شوه خوشحاله نهایت
وکه مال دے که مرجان د
نوری راوړه طعام وته
چه حاضر دوے تر طعام شه
شول خوشحال په بند زنګ
پر جاله کښې کښېناستنه
څلور لښت وژخی وو روان
یوه شپه چه جاله تلله
یو بوږخیزی ولیدنه
دوے که دیر ورته کاته
نوره جاله ئی ودروله
بیا چه شپه شوه په دوی تیره
شهزاده هغه زمان
مناری لی ولیدلے
وی څلور پوره په شمار
پاس په سر ئی په نقشونه
هر محل کښې و وسازونه
شهزاده هم ئی یاران
څلور تنه خوب صورت

بند جاله کړی اوس طیاره
چه تو بند تر وغوا ږم
شه زنګی له وړ روان
په مونږ راغله له حده تیره
هم محتاج یو د پوشاک
له دوے وا وریدی ظاهر
پاسیده هغه ساعت
شهزاده ته کل قربان دے
ورسره هم پوشاکونه
هم پوشاک پوره تمام شه
جوړ شول تلو ته هغه د رنګ
مخ په وړاندې سره تلنه
نه ئی غم وه نه خفقان
جزیره ئی ولیده له
څه اسمان ته رسیدنه
هیڅ په حال نه پوهیدنه
دوی په غاړه د یوه کړه له
د نزا ورځ شوله برسیره
شه توږخیز له وړ روان
چه په پوره ته وے ختلے
په بند نقش په نګار
څلور جوړ دو محلونه
ورسره بښه آوازونه
هلته ودریده حیران
له محل نه شول راښکته

شهزاده ئی و پینودنه
پر محل ئی ګرځیدونه
هم یاران و دسره وه
وخت غاړه پر غاړه
پر محل کښې هغه د رنګ
تخت ئی ولیده خوشرنګ
عجب تخت وه پر بندسان
چه پر تخت نشی هیڅ بیان
څو دیدن لی وو فوشونه

بهم

زر لقوونه الماسونه
ناستی وه د تخت د پاسه
جنی ... لعل بی بها و سوا بنه
څلور لښت تن بی هغه و ته
ناستی وی ورسره ملوکه
شهزاده ته ... غم حال
چه پښکار شهزاده ... جمال
نور بسلام ئی ... عادت
وکړه د هغه ساعت
جنی

جنئ وچه وايه ځوان
وايه څنګه ته راغللے
دلته هيڅ بني آدم
شهزاده وړند فى الحال
بياله دے ندئ پرسان
وچه دا كوم يو مقام دے
تا سوئ د كوم مكان
جنئ وچه ځما پلار
مونږ سره وكښ حسابيږو
پلار ځما د زړه د پاره
كاه دريا ب كښ م مقام وى
اوس اى ځوان چرته درومى
راغه دلته به مونږ دواړه
زه تر اوس په دا شان
غواړم داچه دا ساعت
زه او ته چه سره سار شو
شهزاده وچه مطلب زه
ته به كرزم لرو بر
جنئ وچه ذهير بن
نورئ دله بنه خلعت
هم رضائ كړلے ياران
هم توبندئ وركړه ډيره
ور سره راكوزه شوله
دوى جاله كښ په قرار شوله
ډير عجب عجب څيزونه

راغلے ته له كوم مكان
پردے ځاى ورسيږے
راتللے نه شى زيات وكم
حال بيان كړ په كمال
وكړ ږد هغه زمان
چه پيدے كښ ستا آرام دے
آدميان ئ كه پيريان
دے بادشاه عالى مقدار
داو بو سره يا ديږو
دا ما تړى كړله طياره
كله دلته م آرام وے
بنا پيرئ به كوم ځاى موے
كړو كډ ران غاړه په غاړه
بى خبنتن كړم كډ ران
دركړم تا له بادشاهت
ډير به خوښ دواړه په دا زشو
لتوم په روز و شب زه
څوم كار نه شى تر سر
په هيڅ شان نه ياتى كيږے
كړ طيار په ډير زينت
په خلعت په بند سامان
له حساب له حد تيره
ترجالى وه رسيد له
مخ په وړاندې په رفتار شوله
هورے دوے ته ښكاره شونه

په خود دا چه په شهزاده شو
په جهان په شير خوره شوه
دو درياب همى غناره
شوه چراغ چراغ په دواړه
دعمروا ده په بنيا ها سره وو
چه اغوند ئ جيشان روان وه
په ممهى طعمه په نوم وه
مشهور معروف معلوم وو
په پاكى كښ ئ بدا بوه

۴۱

وه نو څيز لكه خنجر
سرئ لوږ وه په دا شان
چه بنا ئ په بر ماهيان
چه ممهى به پر كيوشنه
ده په خوله ئ ته كړ دنه
په دا شان هزار هزار
نور څيزونه وو بسيار
په درياب كښ چه وو كار
په دوے تو شه په دا حال
شهزاده

شهزاده ویلے یارانو
که یو ځل مونږه بهر شو
دوباره به و دریاب ته
د دریاب غمونه ډیر دے
چه کوله دوی خبرے
ناګهانی شه نظر
جزیری ته و رغلل دوے
جزیره نده وه باغچه وه
پکښی وُنی میوه دار ے
خربوزے انګور خرما وے
دوے میوے هم ه خوړلے
بیا چه شپه شوه په دوباندِ
شهزاده وِ بلا ډیر ے
ځیِ چه مونږ به آرام
هغه ځای وه لویدونه
په شپه ډیر ډیر ښناور
هر یو ځیز به په هیبت وه
لدا بو چه دوے کاتنه
کړلے ئی پورته آوازونه
هر آواز ئی د سرود وه
داسی رنګ رنګ په قسمونه
دوی ئی ولیدلے بدونه
درسته شپه ئی کړل شورونه
ولی لاس ئی نه شه بر
شهزاده هغه زمان

وارہ والوری هوښیارانو
په یو شان وځی له ور شو
ځان وانه چو واګرداب ته
له حساب له حده تیر دے
په داشان سره ظاهر ے
جزیرے ته برابر
له دریاب و وتل دوے
چه په کښی لوید چرچره وه
له هر قسم وے بسیار ے
نورے هم په کښی زیبا وے
چه څه زره ته ئی کیدلے
تیاره شوله و وته ورانه
دلته وِی به له حده تیر ے
په کنارو کړو مقام
جوړ هغی ته وځاتنه
شول ښکاره لغو به بر
بد ئی شکل بد صورت وه
ښناور راووا تنه
لکه کیږے بنه سازونه
د رباب د تار به دود وه
ښناور را جمع شونه
کیر چاپیر ترِ و دریدنه
زوږ او چغی آوازونه
بیر ته بیا لار له سحر
حکم وکړ په داشان

زحیه دا ځای د خطر دے
ځی چه څوک پکار سفر دے
نور میوه ئی د ښکار ی ډیره
تول که لره هغه د ښکار
په ځاله کښی ئی فی الحاله
میوه جمع کړه سمباله
بیا ځاله ئی ناګهانه
ځی په دریاب کړه روانه
ځی په دریاب کړه روانه
شهزاده میاشتے د دروان

په دریاب کښی پریشان
ناګهانه جوړ ات بیاریشم
ورک دده آرام
هر طرف ترے په بلا دوه
ځی په حال ات ناصبر شول
له ځیل ځان نا روسی شول
په دی کله په ډیر دید نه
شهزاده ئی یاد ید نه
معنی دیلا ر ئی یاد ید نه

هم ئې مصر شه په یاد
هغه خای جزیره یله
نو رجاله ئې کناری ته
هسې خای ئې وموند نه
په دنیا چه څه اشیا وو
ټول په دغه خای کښې وو نه
هر نعمت په کښې بسیار وه
جزیره کښې ګرزیدله دوې
شهزاده هلته پخپله
دمیوې ئې وه نشان
درسته شپه به ئې آواز
لکه وِی په چا هجران
هم وه بله هسې و نه
خندیده به بې اختیار
او او به ئې له څانګو تللې
ولړ پاڼې نه ئې ساز خوت
بله و نه وریسې وه
چه په شپه راغلله جان
درست دریاب به پرې روښان شه
تا به وی هزار هزار دِ
او کبوتر به په یون شو
جزیری کښې ګرځیدله دوې
دیوې ونې له برلې
یا نوری او یا یاری کړه
وریسې وه بله ونه
جوړې ئې پورته ګړی فریاد
دوی ته ورانده بنکاره شوله
زربهو کړه جزیرې ته
چه ئې زړه په آرام شته
اراوبوله خاورو پیدا وه
چه ئې نه شوله حساب و نه
جزیره نه وه ګلزار وه
نعمتونه به خوړله دوې
یو وه ونه ولیده له
دسرې دسر په شان
داسې کړې به سوز و ساز
زړه ئې دلګه وِی په ارمان
چه سرې وله ور ته
بې آرام بې قرار
نښکته زمکې ته بهیدله
د تسبیح به ترِ آواز خوت
مقید نامرد دې وه
لکه اور به شوه روښان
ورسره هم بیابان شه
شب چراغ دلته انبار دِ
له دریاب نه به بیرون شو
بیا دریاب لره به تلله دوې
داصدا به راتلله بغرله
هر ساعت به ئې زاری کړه
د سرود آواز ترِ ترنګ

تابه وی چه مطربان د
پرې آواز کښې خوش الحان وو
همېشه په بڅ کښې ئې مرغان وو
ټېنګې وري کړې طاوسان وو
قمری ورتیرې دراج بلبلې
ښکلې واړه زر زر بیا
ورته د الابن بسیار وو
عجائب الغرائب اظهار وو
شهزاده ته نشا سیان شو
حیران چه بیا ...

۴۳

چه نظر د دوی عیان شو
سر د دوی تور دیګ کمالات وه
تن د دوی واوین نشان وه
چه په دوی چونه کښې تلله
لکه آس په زغلیدنه
ناګهانه په دوې باندې
څلور تن راغلل وراندې
شهزاده ته ئې یاران
یو دوه راکښل عاجزان

نور

نور ئی وخوړه دواړه   بیا روان شول څلوواړه
بیاله ونی شول دوے ښکته   تله په تیښته له هیبته
څلور شپی ورځی روان وو   له هیبته په لرزان وو
ښاور هلته پیدا شه   په غوغا او په غرا شه
زور ئی وه د لس هاتیانو   مکروونډ وه په چشمانو
که سړے ئی نه لیده نه   خو په بوی به پوهیده نه
شهزاده هم ئی یاران   ونی خواته شول پنهان
ښاور و نه نیوله   د زړه له پیخه ئی وکښله
مړه ئی کړله دوے څلور   دوے تره وتښتیدله نور
وبهانه کوړے ناگهانه   ماد غه کوږ شه له هوانه
سر تر پایه منقش وه   ظاهر بنه په کښی سرکش وه
نور ئی ژوند ښاور گیر کړ   په پودم کښی واړئی تیر کړ
په پنجو کښی ئی محکم کړ   نور ئی زر هواته سم کړ
نور په مخه دوے روان وو   څلور شپی ورځی پویان وو
ناگهاور ته ښکاره شوه   د سکسارو جزیره شوه
هغه ځای وو طعامونه   قسم قسم نعمتونه
او چه هلته اوسیدنه   سکساران به پیا دیدنه
نور په مثل د سړو وو   خو سرونه ئی د سپو وو
ښاد ومکان په کښی هم دیر   اوسیده له حده تیر
سکسار او چه کاته   شهزاده ئی ولیدنه
تعجب ئی په شان شان کړ   دی بادشاه ته ئی روان کړ
شهزاده چه لاړ درگاته   د سکسارو و بادشاه ته
تخت ئی ابیه د شمشاد وه   میخ پتړے ئی کل فولاد وه
یو سکسار په تخت د پاسه   محکم ناست وه بی وسواسه
هار په غاړه ئی زرین وه   چه چرا و په بند آئین وه

شهزاده چه پر اکرام
ورته بنده وکړ سلام
بادشاه د زړه ئی ملامت
له چلخت نه شه رانبکته
شهزاده سره کنار دشته
مهربان پر بنیاد شته
پرزینه کښی سی پاندی
کښیناوه ئی خان متروو په
هم ئی د زړه هغه ساعت

طعام راوړه په عزت
بیائی وکړه نیز پیسان
چه ئی را غلی پرخم شیان
ندی دا لنه خوراک زیاتی
او نور مونږ چه لیدلی
شهزاده ورته وچسلیم
قصه وراوه ئی پادشاه
بادشاه ئی خوشحال شو
ندی لا ئی خوږ مهربان شو

شهزاده لره ئې خلعت
هم خلعت ئې د یارانو
او ورځې ئې قرار
بیا رخصت ئې واخستنه
یوه میاشت وه دې روان
نور ئې ولید په چشمانو
ښهر جوړ په ښه زینت وه
بو محل په کښې بلند وه
په کښې پروت وه تخت او
تیر چاپیره شادوگان وه
تخت د پاسه ناست یو ځوان
شهزاده په ده زه سلام
ځوان له تخته پاسیدنه
نور له لاس ئې نیونه
بیا طلب ئې کړو طعام
طعامونه وخوړل دوئے
له طعام چه وزگار شول
نور بادشاه د شادوگانو
تا سوراغلې په څه شان
دلته نه دې څوک راغلی
شهزاده ورته بیان
چه بادشاه ورته خبرے
په ژړا او په فریاد شه
نور لئ و شهزاده یاره
زه پسر د شاه عمان یم

کړ طیار د ډیر دولت
کړه طیار د بادشاهانو
هلته وکړه په مدار
مخ په وړاندې روان شنه
در سره وو شپږ یاران
مخ کښې ښهر د شادوگانو
ځای د عیش او د عشرت وه
چه په کل ښهر گرځنده وه
ښه جوړ شوے په زینت
ډیر ولاړ وو په فرمان
چرئ رنگ د سړی شان وه
پوره وو ایه تمام
شهزاده ته ودریدنه
ځان سره ئې کښیناونه
قسم قسم نام په نام
شربتونه پیئ خنبل دوئے
یو له بله په گفتار شول
شهزاده ته وے یارانو
په دے ځای په دے مکان
او نه مو لیده چرے لیدلی
واره وکړه د خپل ځان
واره واوریدی ظاهر
ډیر د ده په غم ناښاد شه
ښه خبر ځما له کاره
چه ډیره په دې مکان یم

عبد الله دے ځمانوم
بادشاهت مې دے معلوم
زه سره د بوگا روان وم
دوه بابه په سیل روان وم
نا گهانه پورته بادشاه
یو عظیم طوفان بنیاد شه
په هغه بیړے شوه ماته
نا گهانه بیړه ... شوه
خلق دوب شو ...

٤٥

... شوم زه په تخته باندې
تخته وه دوه ورځې بادبیوله
نوځ په غاړه وه د تله
په شادو ورلیږنه
چه په کښې ولاړ وو
زه دا روان شه ئې وسوله
زه ئې ورنیوم له لاسه
په دغه ځای کښې ئې سلطان کړم
او س په دوی باندې فرمان کړم

چه بادشاه د دوی فنا شی
نو بادشاه چه پیدا ند کا
چه پیدا چو نه بشر شی
ورك له دوی نه شی خفقان
دسکسار د بادشاه لوړ
دهغی سره کډ زان
چه بادشاه دشادوګانو
شهزاده ته هغه د م
بادشاه وچه ډیر مشکل دی
ډیر م کړی دی سفر
مارم نه دی لیدلی
بس کړه دغه مجلس بس کړه
بیا بادشاه حکم وکړه
په زړګو نو شادوګان
تماشائی کړه آغازه
رنګارنګ به ګډیدنه
تول شو سر په ګډیدلو
شهزاده چه به کاتنه
له خندا نه تا ډیر تار شه
بیا بادشاه په هغه دزنګ
اوس د بس تماشا شینه
نورئی زین کړه دوه آسونه
هر طرف چه ګرزیدلی دو
فیروزه یاقوت بسیار وو
سره او سپین وو پیدا شان

دوی له سیلمی به ژړا شی
زاو بښی خندانه کا
بادشاه دوی کښی مقرر شی
په آرام کوی ګذران
مانکاح کړه به دستور
زه کوم په دی مکان
قصه خلاصه کړه یارانو
کړه پوښتنه د ادم
دغه فکر د باطل دی
بنکته پورته لټوو به
نه م نوم دی او رید لی
ورك له زړه نه دا هوس کړه
شادوګان وغوښتنه
شو حاضر هغه زمان
لویه لوبه ئی کړه سازه
لا به د بانډ او رید نه
په تو پو نو ښنه ید لو
له خندا به ور غښتنه
حق حیران په دغه کار شه
حکم وکړ هغه رنګ
څمونږ سیل نه کیږی میند
دوی په دواړه سواره شونه
ډیر خیز ونه ولید له دوی
د زر ګوهر انبار انبار وو
چه ئی نه کیږی بیان

بادشاه و شهزاده ورد د
ازدی حال و ور د غخو ی
واخله خبر چه سیتا بلکه درد
هغه چه وړی هغه طارد
شهزاده ور بنکته شنه
حرقه چی واحسنته
بیا شو پورته را دوران
په طرف د چل مکان
هغه ځای پر عیش عشرت

دوی په راست وو هغه عیش
دا رنګار رنګ نی تماشه کړی
قسم قسم نی قصه داکړه
بیدو ور حرا بادشاه دا کړه
شهزاده نه نی بیلیاره
په خلوت کښیناست او نه
ور نه هسی کښیناست بیان
ونه په یاد وانه لوړاوه
بیر نه یاد په واته لوړاوه
شهزاده

شهزاده ته نی سپارمه زه
دے چه دلته دی را غلے
وسوه دا دعشق له جوش
مونږ له دے وکړه پرسان
وچه دا مسافر ځوان
په نکاح مو وله ورکړی
او که نه وے مو په ځان کړم
زه په دے کښی لا علاج یم
نور روان شه هغه یار
دا بیان ئی برابر
شهزاده وے دا خبری
زه چه گرزم په جهان کښ
دجهان واړه خوبان
هغه نور لا هر څه پرېږده
چه ځما به مجلسیان
چه خوورځی لږ به دیر
نور ئی وغوښته رخصت
بادشاه وِچه ای هوښیار
دا باقی عمر به ذواړه
بادشاهی به یمه درکړم
شهزاده جواب عجب
وِچه خدای دِ په تا باندِ
ما دمصر بادشاهت
په جانان پسی روان یم
بیا بادشاه رخصت ورکړ

په نکاح ئی ورکوم زه
هغه لورم دے لیدلے
لا تر اوسه ده بی هوش
دے دښتیا وکړه بیان
دی ځموږ کره مهمان
دی ښځتن مِ مقرر کړی
نه چه تل به زه ارمان کړم
دے خبرے ته محتاج یم
شهزاده له په تلوار
ورته تیر کړه سراسر
واړه خوشی دِ دے ظاهرے
په طلب دخپل جانان کښ
لږ دلبر شه قربان
دی خبرے ته غوږ کیږده
وی تول عمر شادو کان
په دوے هلته شولی دیرے
له بادشاه نه په عزت
بلخواځی دځه دیار
تیر دو غاړه په غاړه
ستا مقصود به واړه سرکړم
وله ورکړه په ادب
کرم فضل دیر وکاندِ
پرېښو واړه حکومت
طلبکار دخپل جانان یم
شهزاده تر روان شنه

وربیره وبیب شادوکان
په رجلب کښی شول روان
په سیر حل چه رسیدنه
هلته تخت ئی ولیدنه
غښته شادو په تخت دپاسه
اوچت ناست وه لوسواسه
په سیر صدچه ودریدنه
وله اندی دوه تیریدنه
شادوکان نا رخصت شو په

شهزاده مخ کړ سفرته
شهزاده روان په لاره شه
ځان سره په دل کی گفتار شه
وویچه ای قادره خدای
را غلم زه ترکوم ځای
دی سفر په دغه بناد کړم
دریره دری زه نامراد کړم
چه له له کله جدا شه
په یوسف مبتلا هر شه

کو

کور خما عیش عشرت وه
سر خما په شنه نعمت وه

خپل صورت م په آرام وه
هر مقصود خما تمام وه

په ژړا په سترګو سر وشه
په فریاد او په نعره شه

ورته وو بیل بیل یار
په عزت او په مدار

په ژړا نه کیږے کار
بس کړه صبر کړه اختیار

تا پخپله په خپل ځان
پیښ کړه دا کار و بندګران

توکل په رب غفار کړه
مخ په وړاندِ ځه د تیار کړه

شهزاده په لار ے تنه
جزیرے ته نژدی شنه

جزیره بنه آباده
په ایوان نامړوه یاده

سره او سپین په کښ بسیار وو
جواهر په کښ آبدار وو

دوے چه ځای ته وکا تنه
جوړ دستی ورو خاتنه

جزیره کښ ګرزیدنه
بنه خیزونه ئی لیدنه

یو مارغه پسر ناګهان
ورپیدا شه له آسمان

پروزرئی واره سپین وو
ځه وینته په کښ رنګین وو

ښائی زیره هیبت ناک وه
ډیر قوی به په چالاک وه

شهزاده سره یاران
چه وو شپږ تنه خوانان

په پنجه کښ ئی محکم
ونیول واړه همدم

شهزاده په مزکه باندِ
نسکور په یوت سر دلاندِ

چه ئی جوړ لکوټی واړشه
زړه صورت ئی په قرار شه

نور جالدئی بیا پخپله
له لرګونه وتړله

په جاله کښ کښیناستنه
خدای تکیه په وړاندِ تنه

ناګهانئی یو غر
په نظر شه برابر

داجاله په ورو ورو تلله
دغره خوا کښ وختله

نور دغره په خوا کښ ناست وه
په ژړا رب ته په خواست وه

وچه ای پروردګار
اے ستار ای غفار

مالوه خلاص له دے عذابه
اے خما د ... وهابه
ناګها چه ئی لیدل به
مار له غره را کوزیږه
شهزاده جوړ په تلوار
خوا له ورغی د مار
مارئی کلک په دواړه لاس
محکم ونیو ... وسو
هغه مار وچی ته سم شه

شهزاده پوهے کړل شه
چه په ورپسی رسیدلے شه
شهزاده ... جلا شه
وړی تږی سرګردان
ورزیده په بیابان
چه لږ وړاندے ... کاتنه
ورنښکاره شوه یوه ونه
ورور دوان شه په هیبت
په جلدی هغه ساعت

چه ئې وې ته نظر
ښې منړې پر زنګين لی
بو زمنړې ئې په بند شان
د الله شکر گذار شه
ناګهانه سم له لاسه
بدئې شکل بدصورت وه
شهزاده ئې ونيونه
مار غه پوره ته برابر ته
چه ئې چاله وليد له
هغه ځای کښې اژدها وه
چه مارغه ته ښکاره مار شه
مار مارغه سره ترغاړه
شهزاده چه ولويد نه
کورې څه سل سرونه
وومارغانو توله راوړې
يو ساعت وکړه جراده
دواړه ستر ګی سری له غمه
بيا په وړاندې شه روان
له ژوندونه ئې زړه موړ شه
په ژړا په واويلا ته
وې چراې خماجانانه
ورك له ملك په سفر يم
بنا پيرئ چه دارم بي
سر د زړه په بيابان کړم
ته له ماند بې پروا ستې

پوره ته وکړه برابر
چه ئې ځانګی ماتيد لې
وخوړې هغه زمان
ثنا خوان په هزار بار شه
يو مارغه راغی له پاسه
تمامی واړه هيبت وه
په هوائې پورته کښېنه
خيلی جالی ته تيز برته
تماشا پيښه شوه بلې
په بچو باندې لګيا وه
شهزاده ته ګوزګذار شه
په جګره ورغلل دواړه
لاړ په مخ وتښتيد نه
د يارانو دده ووه
هغه ځای ووجمع کړې
په فرياد په واويلا ده
زړه ئې ډک له ديو غمه
وبې تړې سرګردان
د خپلځان قتل ته جوړ شه
ځان سره په مشغولانه
ته په ماشه مهربانه
ستا له مينې قلندر يم
ته خما د زړه مرهم يې
بنديوان دې په هجران کړم
بې وفا او نا آشنا ستې

مهر منير په جانان کړی [illegible]
تل جفا کړه ئې وفا نه کړې [illegible]
[illegible]

[illegible] شهزاده [illegible] دروازه [illegible]

چه اوچت لی وکاته
شهزاده لی ولید ه
له اوله نی سلام
وړ دیتر و کړه په آرام
بیا لی وچه وایه خوان
دا الغش چه تر مهربان
آدم زاد دی که بلا یی
چه پیښ شو په د خرابی
شهزاده و آدم زاد یم

مدام تر دا له هم په وفا یم
په آشنا یی دلته یم
روز و شب د ځان په وریم
حیف و چی په غم پښتان
دا الغ ته په د ستا مکان
دلته نشی چیرته په لیم
په هوا ستا و قصه یم
شهزاده و دا حال د ستا یم

عجایب غرایب ډیر
بوز بازار ئی په ځای پریښود
چه محل ته کوړے وړاندِ
پوشاکونه بند زرّین
شهزاده وزروان شه
نورئی توره کوړه په غاړه
په محل شه ورد ننه
رنګینه منقش ځای وه
غوریدلی وو فرشونه
شب چراغی مرغلرے
په کښی زړکی طاؤسان و
دوی کول به آوازونه
دکور منځ کښی بی مثال
ترِ چاپیره په زورنه په شود
شهزاده په چل هسې
دخیمی په ننه اره نشه
چه نظر کړی تخت د یاس
دزر نغښتو پرِ ځادر
شهزاده ترِ په حکمت
کوری څه چه پوښر دے
د نرګس هسے چشمان دِ
اننګی ئی سره لاله دی
هسے تور ئی دوه زلفان دِ
د دنیا ښاپیری خورے
شهزاده وخوز و لېه

په کښی وو له حده تیر
پو محل ته ئی مخ کیښود
ښی وسلے دِے اوږدِ
وو په اته په کښی رنګین
بند پوشاك ئی واغوستنه
پورشه بند په وسله واره
هر طرف ته ئی کاتنه
زیات له حده عجب سرای وه
په هر ځای کښی په نقشونه
په کښی زوړندی وِ نادرے
بلبلان قمرئ طوطیان و
رنګارنګ په بند سازونه
وه چیمه ولاړه لا لے
وو ولاړه زمری خلور
لاړ خیمی ته برابر
یو بند تخت ورته ښکاره شه
څولك اوده دے بی وسواسَ
وه خوشبو په مشک عنبر
څادر ورو ورو کړ اوچت
یو زانی لکه د نمر دے
شونډے لعل د بدخشان د
سپینکی غاښ ئی جوړ الړ دِے
جوړ تا وکړی ښامار ان دِ
وِ رته وِ لکه مزدورے
ځینئ زړ بیدار شوله

دسفر مِ لسیم کال دے
جنئ وِچہ واوره خوانَ
زه چہ سر تہ پایہ نوز بیم
مونږ درے خوښے و وچلے
پلار جوړ کړے هوښیارَ
پوه ورځ مونږه دروازه
سهیلئِ زا سره دیر ے
مونږ تلاو ځحہ قرار ے
ناګهانه بادشاه پوره تہ
داجهان واره تک تور شہ
پومار عنہ شہ سپین راښکتہ
پہ هوائی پوره تہ ورم زه
پوخوا بلہ خوامِ کا تنہ
وه ولا پره اتہ پوخوان
وِچہ مه ګوره وسواس
دقلزم دشاه فرزند یم
ماویلِ چہ زه کندران
چہ مِ نه وِی پلار و مور
چہ نی زړه بدشہ لہ مانہ
کلہ کلہ چہ دی راشے
دده مخ ګښې زه حبی
روز پرده بابہ خفقان شے
دامِ عمر دامِ حال دے
وس نه هم راته بیان
شهزاده ورته بیا خیلہ

خوته وا یہ ستا څہ حال دے
شہ خبر له دے بیانَ
سراندیپ دبادشاه لور یم
پہ سنه شان دروازه بنګلے
پو سنه باغ ځمونږ دیارَ
باغ لہ تلو غاره پہ غاره
لاړے شو لہ حد تیرے
شو لنبلو ته طیارے
پیاره دوړے شو هر لوری تہ
پہ هوا کښ شرو شور شہ
زه ئی واخستم او چتہ
بیائی دلتہ کوزه کړم زه
ما مادغه ونه لیده نه
نورانی د تمرِ پہ شان
چہ زړه نه کړی کوزو پاس
ستا پہ مینه مدام بند یم
دلتہ نه کړم پہ هیڅ شان
زه بہ څه کړم خلق تور
زه کړم بند یوانه
پہ مجلس پہ مشغولا شے
بیے وکړم ظاهر ے
ماکړی بنده دی روان شے
ځماد لتہ دریم کال دے
لږ څه وکړه دچل خان
قصہ واره وویلہ

جنی پوه شوه پرینه خبر اشوه
شهزاده وفرتہ باشوه
وچہ پرینه ... دره
لہ مخبوبه ... ملم
وا پہ ... تا لہ
... دمقصود وه
زه ... درده
هر ... ستا دیار
زه ...

جنی پوه ...
پہ حال ... خوا
خو ... ده سره
پیکړ ... جمال
موږه ... حصال
پوپس ... ورود
... موم
... راسته
...

ما وخته د ده ځای نوم دے
په څه نوم سره معلوم دے
وداغه ځای چه به لی قیس
نوم ئی دے شهر سیفند
پیام وچه کړه ځواځینه
ځان سمو به تد سویز
لار د خو هم مدد دَه
وایه لرے کړه نزد دَه
ده و دیو د دریا بوز

چرته ئی په نیبی حساب غوند
جهلوے په کښ وسی ایاد
هیبتونه سری ای په ځای روان
ولی دیو که اوس ماندنی
تله دا تله په یو د دیوان
بیا میر وچه دار د جهان
خومره پاڼی په غونډ ځان
وزونه ورن جهونډ ځان
حهو د جوهان

څاخورئی څنګو لـه
یوزلدونی شوه راښکته
څامور تدئی سلام کړه
وِزه ښځه دشهبال یم
ځای څماباغ ارم دے
زه په سیل وم دا وتلے
نور دلے په دے مقام
داجنئ چه ماليدله
څاخو بنه شوله دیره
نورجنئ ئی وا خستله
هغی ښځي څخه لوړه وه
مور مِ تی هغی له ور کړ
بیام مورویل چه نوم
وِڅما حسن جمال دے
داوعده مِ تا سره وَه
داجنئ به په هوس
پس له میاشتی برراځینه
همیشه په نیته بانه
ولی څه کړم زه بهر یم
اوس ارمان دے که زه کور وے
ستا مقصود به سراسی
شهزاده وِچه پوهیږے
دی وِندا معلومیږے
زه چه وایم دغه ځوان دے
یوه ورځ مِ کړے خبرے

ګهواره کښِن دے پخپله
یوه ښځه خوب صورته
بیائی بنه شیرین کلام کړه
په نامه حسن جمال یم
کاروبار مِ واړه سم دے
په دے لوړ وم راغلے
ستا سو باغ کښِن شوم آرام
په زانګو کښِن څنګیدله
دحساب له حدَ تیره
دے سینے تہ واچوله
سرتہ پاے واړه نورو وه
خپل بدلئ برابر کړه
دجنئ کړه را معلوم
او دے بدیع جمال دے
په بنه شان پوره کړه دَه
راتله کاندِ په میاشت پس
حق به ستا ادا کوینه
تله راتله راکړه کاندِ
له احوال نا خبر یم
په نزد دے د پلار و مور وے
واړه ما کړ برابر
په خرشان به ته خلاصیږے
څما فکر نه رسیږے
دغه دیو دے نه انسان دے
دغه دیو سره ظاهر

که د خپل عمر حساب کړمه
ولی ما ته دا خبره
چه د څوور څو کښې دیره
ولی هر څه چه رسیږے
دا به دا چه په دریاب کښه
په صندوق کښې په بند شان
که هغه څوك وو ژنینه
ولی زه شکر گذار یم
چه هیڅوك نه شي ور تلے
مګر دا سی سړے وینه
ور ځنځو ے په بند شان
چه ظاهره شاه مهره شے
په تلوار هغه ساعت
شهزاده ویل چه بس کړه
شاه مهره مړ په مټ پورے
څه چه لاړ شو په شتاب
نور دریاب ته په یو وار
شاه مهره ئی پرانستله
صندوق شه په او بو پاس
چه صندوق ئی پرانستنه
کوتر توپ کړ پورته شنه
نو د په زور ئی ګردن تاو کړ
کوتر دوی ځخه قرار شه
شهزاده او جنئ دواړه
نور ئی وچه ځئ چه څو نه

خان برستري په دے باب کړمه
رسیدلے ده ظاهره
خطره به شي بو سیره
هم له تا نه به پیښیږے
یو صندوق دی پټ په آب کښې
سپین کوتر دے بندیوان
روح ځما ورسره ښینه
د پیر خوشحال په دے کار یم
نه صندوق شي راوکښلے
چه په دے ځای کښې پیښ شینه
شاه مهره د سلیمان
دا د بو مخ ته ښکاره شے
شي صندوق به را اوچت
خوشحالي ښادي هوس کړه
شتر دے را شه که ئی کوري
مونږ په غاړه د دریاب
دواړه لاړل په تلوار
ده دریاب ته ورنیوله
شهزاده ونیو په لاس
یو کوتر ئی ولیده نه
شهزاده زر و نیو نه
سر ئی بیرته تر اړ تاو کړ
دیو په خپل ځای کښې مردار شه
په ښادئ شو سختي لاړه
له دے ځای روان شونه

که د دیوان په حال رحم
هیڅ نه کړی چرته پښتني حطی
بنیر حاله ئی جوړه کړم
بند په بند ئی وانه کړم
دیر اسباب ئی پرانیزه
نور ئی تلونه ترخان طیاره
په دریاب کښې سولړی وان
دواړه ئی حق صیران
شهزاده په ښکاره کاوه

ډیر ماهي برئي ولیشته
نیږ لوړه پیښه شوله
نه مخې ئی ولیده
په او بو کښې مده ډیره
په دوی باندې شوله تیره
که کاته ئی نا ګهانه
جزیره شوه ورعیانه
جزیره تر و ځنګ دوګانه
په کښې هر څو ګرځیدنه کو

تتمه

نعمتونه په کښې ډېر وو	له حساب له شماره تېر وو
ښې میوې په کښې بسیار دې	له هر قسم مزه دار دې
یوه میاشت ئې په آرام	جزیره کښې کړ مقام
شهزاده به هر مدام	ښکاره کاوه صبا ښما ښام
جنۍ وچه ماده یار	مرغان وتښه هوښیار
څو بلبلې طاوسان	قمرۍ زرکې شنه طوطیان
له نصیب مو د کور و ته	دوی به هم راسره خینه
قسم قسم ښه مرغان	په ښه رنګ او په ښه شان
شهزاده ولې راوړنه	په پنجرو کښې ئې بند کړنه
یوه ورځ ئې سیل کاونه	جزیره کښې ګرزیدنه
ناګها د سړو زوږ شه	برابر دده په غوږ شه
که کاته ئې لوی جهاز وه	د سړو په کښې آواز وه
شهزاده هغه ساعت	ورته وکړ اشارت
هغو وچه خوله ئې خوان	دلته څه کړې مهربان
شهزاده کړه حال بیان	د جنۍ او دخیل ځان
هغو وچه دا خبره	تار ښیا کړه ظاهره
د جنۍ تره تاج ملوک دې	په ښه شان په ښه سلوک دې
په واسط کښې ئې مقام دې	دی ځمونږ شاه نیکنام دې
د جنۍ بلاد په ترتیب	بادشاه دې د سراندیب
په واسط چه برابر شې	سراندیب له به بیا ور شې
شهزاده تو ښه تیاره	ځان سره کړه له طیاره
په جاله کښې کښیناستل دې	مخ په وړاندې روان شول دې
ناګهانه په دریاب کښې	یو ځای پېښ شول په ګرداب کښې
کشتۍ نوړې دې په کښې ډېرې	بندې وې له حده تېرې
اندوی حال هم تلله	په ګرداب کښې ونښتله

په ګرداب کښې بېړۍ وان شوله
دواړه پاتې حق حیران شوله
[illegible]
چه ماهي په [illegible] کښې
[illegible]
دوه ساعت [illegible]
شهزاده [illegible]
دوه ماهي په کښې [illegible]

شهزاده خان [illegible]
ناګهانه [illegible]
[illegible]
شهزاده خان [illegible]

جوړ کمنی ئی زر له لاس
چه په ورانی ئی نظر شه
غږ دا هسې ښلید نه
دوی جالۀ غاړی ته کوله
وه دغره په بیخ کښې غار
په کښې تخت د زبرجد وه
پراوده وه یو بنده څوان
ښائسته بېخ وه په لباس
چه ئی تخت ته وکا تنه
وچه دا ښائسته څوان
وقت د مرګ ئی هم وه ښکلی
شهزاده چه ولید نه
ناګهاچه ئی کاتنه
اژدها وڅوك یې څوان
ده ولاړ له ماخطا شوه
د واسط په طرف خم زه
اژدها ور سره شنه
شهزاده ودا په تخت
اژدها و سلیمان دے
زه ئی ناست یم په خدمت
د دے کوتې څوکیدار یم
سلیمان په خیل حیات
ربّ تا فضل په ما کړه
پس له ما په دا سې شان
په دی کوته کښې حکمت دے

پسې پریښو ئی وسواس
ښکاره دوی ته یو لوی غرشه
چه نظر پرې پریښید نه
د غره لار ئی ونیوله
په بنه نقش په نګار
د زینت پر تمام حد وه
په بنه شکل و په بنه شان
هم ئی کوته وه په لاس
هسې خط ئی ولید نه
دے حضرت سلیمان
چه وه دے له دنیا تللی
حیران پاتی ودریدنه
اژدها ور ښکاره شنه
چه ته راغلی بې پرسان
خکه راغلم ببند دا شوه
کور مې لار که ورسم زه
دوی ئی لاری ته سم کړنه
او ده څوك د کوم نیکبخت
پیغامبر عالی مکان دے
فرښته په دے صورت
همیشه ور ته بید ایم
وکړه رب ته مناجات
بادشاهت دی را عطا کړه
بادشاه مه کړے په انسان
ډیر عزت او برکت دے

هم کښې هوښیار
ماویلې څېرونې دیار
دا غلې ته څوک ده مطلب
چې دا ند وه په طلب
څخه دلارے ... عاده
خپله لالۀ مدعا ده
ورځم ... لار د ده
بیا جاله کښې ... دو
په زاړو په دعا شول دو
په حق رب العالمین

٥٥

مونږ ... آخر ... غم
خلاص له غمګین
دو ... لره ... له خپل غم
له ... خلاص ... هیڅ
سوال د دو ... دعا کړه
په رحمت د دو ... قبول
په آرام روان شته باد
چې د دوو ... شو اېناد

واړه یوته شوله روان
په ښار دئ او په سامان
نو ز قاصد لئ طیار کنه
سراندیب ته ئ لیږونه
وچه ور د وړم کړه خبر
له دې حال سراسر
شهزاده ته تاج ملوک
یاد ویل په ښه سلوک
کړ ژوندئ یم په دنیا زه

په خدمت به یو مه ستا زه
مه یو آسو نه تې ګلیاو کړه
ورسره ئ خدمتګار کړه
فی الحال شهزاده ته
وراره ښکاره شه ښه
له پیښې ورسه سید نه
چه قاصد ورته ښه د
سراندیب ته تیار
مور د پلار ئ خبر دار
د جنئ

چه نظر وکړ دوی وړاندې
آبادي لئ ولیده
چه دوی دواړو نظر کنه
داجنئي لئ پریښود له
وچه حال معلوم وم زه
چه شه ښهر وته دننه
ود دې ښهر خو نوم دې
وواسط نوم لئ مشهور دې
شه حاضر سیف الملوك
تاج ملوك ویل چه خوان
چو ته څئ خو د مطلب دې
شهزاده وقصې یو دې
خوار لس کاله مسفر
چه د ده په حال خبر شه
وخما یوه وریره وه
ما دغه کړه له حوض یوته
بیسی مونږ یو لئ مجال
شهزاده وزه دوړاندې
جنئ راغله سلامته
دا ده د غه ځای ښکاره ده
تاج ملوک شهزاده دواړه
چه جنئ یوته کاتنه
په جلدئ وړیا سیده
سره دواړه ژړیږ نه
نور دوئ وغوښتله

د دریاب په غاړه باندې
زر جاله لئ وویستله
ورته ښهر ښکاره شند
شهزاده لاړ شه په خپله
بیا په نیوته په داخم زه
نورئ کړه له چاپوښتنه
په خو یوم سره معلوم دې
په هر ځای د ده مذکور دې
په درګاه د تاج ملوك
راغلی ته له کوم مکان
شان شوکت د دې عجب دې
دې خما له سره تیر دې
هر خواوکړ لړ و بر
تاج ملوک په ژړا سر شه
چه د نمر شان لئ بشره وه
چو ته یوئ وړه بلوته
هیڅ خبر نه شو له حال
راغلم زیرې مړ د رباندې
روغه جوړه امانته
د دریاب په کناره ده
شوروان غاړه په غاړه
په خپله ورو ئ نظر شنه
تره په غیب کښ ونیوله
یو له بله خاړ ید نه
داجنئ لئ کښینوله

چه خبر ئې واوریدنه
ز زواسطه روان شونه
تاج ملوک شهزاده دواړه
بهر ووتد في الحال
دواړه وروڼه چه یو ځای شو
دواړه وروڼه په یو وار
چه بادشاه لوړ ولیدنه
پلار او مور او ترهٔ ئې واړه
پس له هغه کښېناستنه
دي برحال وړ توائینه
هم ښادي وه هم ژړا وه
بیا بادشاه را بهر شنه
شهزاده له ئې عزت
ډېرئې ورکړه پیشکشونه
زیات له حده ئې مدار
شهزاده د خپل سفر
په مجلس کښې حاضران
بیا روان شو په ترتیب
چه ئې لاړ له خپل کوره
بادشاه وینوه له لاسه
خوب خوراک ناستې ولاړه
کله سیل به ئې د ښکار کړه
یوه ورځې کرزینه
د ده یار سعد ملوک وه
یو سپاهي وړ سره تنه

هغوی لا خوشحالیدنه
ورسره ډیر عالمونه
هم لښکر ورسره واړه
د بادشاه په استقبال
په ثنا شکر د خدای شو
لاړ له کوره ته په تلوار
لورئې زړور پاسیدله
ژړیدله سره ترغاړه
نورئې کړه ترینه پوښتنه
دوی به واړه ژړیدنه
هم خفقان وه هم خنداوه
ورسره تاج ملوک وند
ورکاوه به هر ساعت
قسم قسم بند دختونه
ورسره کړه په بار بار
حال بیان کړه سراسر
کل شو پلټې حق حیران
په طرف د سراندیب
شهزاده د دربار لوړ ته
وچه کښېنسینه تخت د پاسه
د بادشاه سره شو ولاړه
کله سیل ئې د بازار کړه
یو ځلمی ئې ولیدنه
ولی عمر ئې په دوک وه
څه بیکار ئې پر کاونه

شهزاده هغه ساعت
سعد نوکر ته اشارات
وکړه ورشه دغه ځوان
ځا ځائې ته کړه روان
لکه سپاهي ئې نه خلاص کړه
لاله روان ئې برابر سم
شهزاده ورلیږي هم دم
شهر روان په هغه دم
پیریده کښې کښېناستنه

57

نورئې کړه ترې پوښتنه
مات ورکړه خپل بیان
دلته زاغه په حرستان
راته وښیه خپل نوم
هم وطن کړه دا معلوم
ده وو مصر هم مکان د
چه مشهور په کل جهان د
نوم لوم سعد ملوک
یار د شاه سیف الملوک

پیری

خلعتونه ئې رنګ رنګ
را طلب کړه هغه د رنګ
د دوستي دواړو ئې پالنه
پېړه وکړه له هجره نه
دواړه دوه پیرو مقام شو
له غمونو په آرام شو
تېر حالونه ئې یاد دوي
هم زړه ئې هم برخند دوي
او هغه جشن چه ښکاره

شهزاده ده وه راوتلي
ملکه د طلع نغمه روه
د هغه نغمه ئې نه معلومه وه
بوه ورځ سیف الملوک
وه سره د سعد ملوک
خوشحالي کړه د باغ ارم لبره کړلم
ملکه زړه ور مېر شاه دا
او ورځ زړي ... اوکړه نه اول ئې
بجه

په بېړۍ کښې سره ناست وو نور یاران په طبع راست وو
ناګهانه پېښ طوفان شه تور تاریک واړه جهان شه
بېړۍ درې وړې لاړه لاړ شه ډوب شه خلق واړه
زه خود پاتي په تخته شوم په غمونو کښې آخته شوم
لس شپې ورځې ادبو وړلم په دې ځای را وختلم
یار چه لاړ شه له دنیا نه زه جدا شوم له آشنا نه
وتلې نه شمه خپل ځان داسې ګرځم سرګردان
نه وطن ته مې زړه کیږي نه بو نه خلق مې یادیږي
په خپل یار پسې زهیر یم همیشه د ځان په ویر یم
چه مې نشته په کښې یار په وطن مې نشته کار
بې له یاره وطن اوږدې په مثال د کافر ګور دې
چه د یار نښې ښکاریږي بې له یاره ئې اور بلیږي
که مې پلار هلته وزیر دی ډیر ئې ملک ډیر ئې جاګیر دی
هیڅ پرې نه لوم پروا زه چه له یاره یم جدا زه
اوس به ګرځم په سفر زه یو خوا بل خوا دربدر زه
بیس له مرګه مې ده طمع چه د یار سره شم جمع
ده چه وکړې دا خبرې په دې شان سره ظاهرې
شهزاده بانه بل اور شه ښکلې رنګ ئې شو سکور شه
له پوده نه لي اختیار را بهر شه له یو وار
وچه زه د هغه یار یم یار د نه یم خدمتګار یم
سعد ملوک چه وکا تنه شهزاده ئې پېژانده نه
یو تر بل شو سره دواړه په ژړا غاړه په غاړه
له تیر حال ژړېدل دوي او بیا اوس خوشحالیدل دوي
بادشاه هم د سراندیب دا حال واوریده عجیب
شه حاضر هغه ساعت حال د یاره د عزت

هغه بښته نازنینه
ملکې سره خوړ بله
سعد ملوک چه ولید له
وچه اې شهزاده وروړ
شهزاده ویل چه ښتا شوه
ملکې ته نور ګویان
وچه کوره شه پیدا زه
پدی کار کښې وکړه زور
هغې وچه خیر به شینه
ملکه لاړ له کور ته
وچه مور ے دا ساعت دے
شهزاده سره احسان
مورے وچه ښتا په نیت
جوړ په د غه حال کښې لالے
ملکه ئې ولید له
خوشحالي ئې وکړه ډېره
بیائې وکړه دا شان
چه حال وایه د را تللو
دی ویل رب مهربان شه
د هغه په برکت
بیا جمالی کړه پوښتنه
دی ویل دګل مثال دے
مګر یو بدیع جماله
بیا جمالی وچه ځوان
ملکې وچه ښتیا زه

سراندیب ته به راځینه
ناظره نوم یادیدله
نهایت ئې خوښه شوله
دا جنئي سول کړي لې اوړ
دا را پوره دے پېه ماشوه
شهزاده شه له دے شان
پدے کار کښې شه هښیاره
چه زیاتي ترنه وې نور
که یو ځل را ورسینه
ورنږدے شوه خپلې مور ته
که خدمت دِ د خدمت دے
دی په کار په دل وجان
دے خمونږ مصلحت
شوه ښکاره بدیع جماله
ورسره تر غاره شوله
له حساب له حد تیره
ملکې ښئې پرسان
د خپل کور د رسیدلو
پېښ په ما بانې یوځوان شه
تن خما شه سلامت
چه داځوان به خرشان ونه
ورلے دده د حسن سیالے
ده د ده د حسن سیاله
هلته پېښ شه په خرشان
کړم خبره تا ته دا زه

غم د ځوان سیف الملوک دے
پرینبے ښتان پرېښبے سلوک دے
بلا رنی مصر کښے سلطان د
چې ښکاره په کلے جهان د
ښتا څهره ئی ده لیلے
چې ئې نقش وو لیلی دے
ښتا څهره بانے میں دے
ښتا تا بیبی غمین دے
هم په تا غم په ضرور د
ښتا له غم
59
تېر په زړه بانه محزون د
ښتا له غم بے آرام د
پر تر لم پر صبح و شام د
ښتا له غم بې سرګردان د
د سواښتوے
ښتا له غم په جهان د
پہ فریاد او په زار دود د
ښتا له غم تر زړه ملال د
یو ساعت و د بانی کالا د
ښتا له

باغ له لاړ سیف الملوک
ورسره سعد ملوک
دواړه خان له کښیناستل
چه مجلس ئې شروع کړه
ملکه جماله دواړه
سهیلئ ورسره واړه
د باغ په لور روانې
په بنډ شان سرود کوي
واړه وجد کړه له مجلسونه

ډنکا ورنګ کړه سیټ بیا سازونه
چه مجلس ئې ...
نوره ئې خوښه ...
نوره ئې خپله ... پیدا ده
او جماله وه پیدا ...
... ئې اوازې
زیر وروړونه ...
زړه ... پریشانه

ستا له غمه ډیر زهیر دی	همیشه د خان په ویر دے
ستا له غمه په فریاد دے	نور له هر غمه آزاد دے
ستا له غمه په زړه تنګ دے	آواره ئې نام و ننګ دی
ستا له غمه نا قرار دے	څکه تل په زړه افګار دے
ستا له غمه ئې زړه شین دے	اوښکې ئې آتشین دے
ستا له غمه بے مجال دے	تل په سر ګرځي ئې ستا خیال دے
ستا له غمه په غوغا دے	نور له هر څه بې پروا دے
ستا له غمه ډیر زبون دے	روغ ئې مه بوله مجنون دے
چه جمالې تر دا شان	ملکي وکړه بیان
په ظاهر شوله غمګینه	خو په زړه ئې زور شوه مینه
وچه ای ملکي خورے	دا خبرے مه کړه نورے
کله مینه د پریانو	ده پوره له آدمیانو
سودائي به د غه خوان وي	څکه هو خوا به روان وي
نه د مینې ئې مرض شته	نه ئې ما سره غرض شته
دا خبره نه منم زه	او نه خیال ورته کوم زه
ملکي وې شه خبر ته	هم په دے وکړه باور ته
ورسره به خوا مخوا زه	ښه دیدن وکړم ستا زه
هم به وکړے په ښکاره ته	ښې خبرے ورسره ته
کړې مونږ د غه وعده ده	پوره شوے اوس مه ده
بیا جماله شوه ګویا نه	ملکي تر ناګهانه
وچه څخئ چه واړه خونه	اوس د باغ وکړو سیلونه
ملکي وې وکړه واد	څوک لیږمه په تلواد
چه په باغ کښې په ښه شان	ښه طیار کړئ یو مکان
نور ئې باغ له په شتاب	د سیل واستوه اسباب
شهزاده له ئې في الحال	بیل مکان کړ ښه سنبال

چه خیمی ته رسید له
شهزاده خان له سرود کړ
سینه سوی په ژړا وه
وچه ای خما د لداره
ای خما د زړه مرهم
ای خما د ستر کو نور
ای چه ته خما لیلا ئے
راشه گوره خپل مجنون
راشه گوره خپل مهجور
راشه گوره خپل بیمار
راشه گوره خپل عاشق
چه جمالی دا خبره
بل د زړه په سر ئی اور شه
له ملوک شوه دو چنده
خان ئی جوړ کړ چه ورځ زه
بیا ئی صبر کړ اختیار
نور په بیر ته شوه روانه
خان له باغ کښې کوزیدله
خوب پوراغی پر یو تله
شهزاده چه سرود بس کړ
یو خوا بل خوا کړ زیدنه
چه نظر ئی په جانان شه
چه نظر ئی په دلبر شه
چه نظر ئی په دلدار شه
چه نظر ئی په آشنا شه

هلته غلی ودریده
په سرود ئی د زړه سود کړ
خان سره په داو پناوه
راشه راشه رب د پاره
خلاص م کړه له دے ماتم
خان خبر کړه له د نخور
ولی دومره بی پروا ئے
خنکه شه په غم زبون
چه دے خومره په ضرور
په غمو یو گرفتار
دروغژن دے که صادق
له ده واوریدی نادر ے
بنکلے رنگ ئی سو ے سکور شه
د هغه په مینه بنده
ملاقات ور سره کړم زه
وچه بند نده تلوار
په مطلب پوړے حیرانه
بیته ورو ورو ژړیدله
په یو ځای کښې اوده شوه
د باغ سیل ته ئی هوس کړ
په جمالی ودریده نه
وړ ته پاتی حق حیران شه
لیونی مجنون او تر شه
خواب زړه ئی تار پر تار شه
په ژړا وه په خندا شه

نورئی کښیناسته تر څنګ
سرئی پورته کړ په زنګون
زلفئی کښیښوده بی وسوا ییر
ورو ورو د خپلے ولاندی ولاړه
تماشه ئی په بیکلو کړه
په ورو ورو ئی ژړیده
کړ نیر حال ئی خندیده
له وصال او نیکی تویله
چه ئی

په جمالی ولویدله
زړ ئی خوب و تښتیدنه
شهزاده ئی ولویدنه
په لستو ړنے ئی فی الحال
ور نیږیمه که خپل جمال
نورئی وچه جو کړی خوان
بی ادب شو ے نادان
دا ته ناستئی څه دیار
زه د روویسم له کار
شهزاده

شهزاده وِچه مین یم
شه خوراك مِ د زړه خون
زړه موړ دے له دنیا نه
ته پلو کړه له مخ پوړ ته
پټ چه مخ دِ په حجاب کړ
پړده ستا په مخ شوه باندِ
را شه مخ راته ښکاره کړه
نور لږ زر هغه ساعت
بند خوږ ے خوږ خبرے
شهزاده ته وِ څوان
قصه خپله سر تر سره
شهزاده ورته خپل حال
بیا جمالی وِ چه یار
سرِی واړه بی وفا دِی
شهزاده ورته قسم
وِکه ما کښې وفا نه وے
زه به ته و مَ داستان
ماد مصر بادشاهت
هر طرف ته بی مجال
بیا جمال شوه ګویا نه
در ته وایمَ ر ښتیا زه
ولی خپل مِ ند ے والك
نور بانو نامه مِ خوږ ده
خما واړه والك اختیار
له هغه دِ رضا کړ له

زه به تا پسی عجمن یم
مړم ګران مِ شه ژوندون
مړ به شم بے له تا نه
لږ و ګوره خما لوړ ته
پراو ریځ کښې د آفتاب کړ
سپوږمۍ شه ر کړ له لاندِ
غم له ما نه هواره کړه
کړ لستوڼے خپل اوچت
د ے شروع کړ لے نادر
ما خبر کړه له بیان
راته و کړه برابره
واړه وو وِ به کمال
لاس چه سر کړه له دے کار
کل بی پت بی پروا دِ
و کړه زر به هغه دم
خما مینه ر ښتیا نه وِ
بے آرام سرګردان
ستا له غم کړ لت پت
ګوزیم لے یم ډیر کال
وِچه دا او وړه له ما نه
چه مینه یم په تازه
خکه زه یم مِ شه بخسال
ما ته ګرانه لکه مور ده
د هغه دے د هر کار
زه رضا یمَ پخپله

شهزاده وِچه کوم خواده
نور بانو چرته پیدا ده
راته و بنیه چه ژر ده
په کښې به یا خلګه کوم زه
بیا جمالی وِ فی الحال
ترد تللو مه کړه خیال
که به دِ و کړمے منزلونه
ور د برته شی پر کالونه
زه به دی ولمه تا سره یم

کار و بار به دِ شا بوره کړم
دوی چه د غم مصلحت
دوا ده دوه بیده به نیت
ناګهانه په صبا شم
مجلس پاس په خو اشم
ترون رخصت پیغولې جمال
ملګری هم الله شو له اشنال
حج جمال و دی عالم
سبق به سپین

نورئی خان پہ خپل پلنک
سهیلئ چہ پا شیدلے
ملکی ورسرہ خور هم
وچہ پاسوئ جمالہ
پہ وروورو لئ پاسولہ
ملکی ورتہ منّت
وچہ دامنت کونہ
چہ ملوک تہ یو لگذار
ناظری خورئی داشان
مورئی هم زاری کولہ
چہ ملکرے شوگ دوی وارہ
بیا طلب ئی کرلے فرشونہ
زرین تخت ئی هم طلب کو
چہ مجلس ئی برابر کو
ملکہ ئی زر پاسیدلہ
شهزادہ لہ ورغللی
وچہ پاس مهربان
پہ عزّت او پہ منزلت
شهزادہ خان برابر کو
بنہ سنبال ئی کو خپل خان
چہ مجلس تہ شہ دننہ
شوہ او چتہ پہ تلوار
دی ئی وبنوہ لہ لاس
خان سرہ ئی کښیناوہ
نہ ئی بو چہ بہ کا تنہ

زراودہ کو هغہ دزنک
بیا ئی لوبے جوڑے کڑلے
او دریمی ددوی مور هم
چہ پہ لوبو شی خوشحالہ
پہ خندا ئی ویښہ کڑلہ
کو شروع هغہ ساعت
هم زاری او فریادونہ
تہ بنکارہ کڑہ خپل دیدار
منّت کو هغہ زمان
داخبرہ ئی غوښتلہ
نورجمالی کیښوہ غارہ
رنگا رنگ پہ ښہ نقشونہ
ښہ مکان ئی جوڑ عجب کو
سم دستئ ئی جوڑ اختر کو
ناظرہ ورسرہ شولہ
ورتہ ورائے ودریدلے
زہ چہ لاڑ شو تر جانان
دیدن وکڑہ د دلدار
زرین تاج ئی ښہ پہ سر کو
پس لہ هغہ شہ روان
نور جمالی ولیدنہ
راغلہ مخی لہ د یار
زرئی بو تہ تخت د پاس
پہ عزّت بہ ئی کاونہ
شهزادہ ئی غوښتیدنہ

بیا لہ دہ بہ بیا خوانہ
دوی نظر نہ کاوہ چانہ
نوری چوبہ کہ بہ ساز زونہ
پہ رنگ زنگ پہ آواز زونہ
سبز طیارتی کہ سیی رود
پہ کمپین وابندہ سرود
دعلیمن پہ وادہ تمام شہ
چہ مجلس پہ خپل مقام شہ
خلق لالہ پہ بدیع جمال
شهزادہ بہ بدیع جمال

٦٣

هلتہ پاتی شہ فی الحال
ملکہ پلرتی موری
ورسرہ ناظرہ خود هم
یکتا ستہ هغہ ساعت
ملکہ نور هم خوالی کیدہ رخصت
ویل چہ خوزی لہ کوری
جماخاطر تہ لہ کوری
دہ بہ وکیم یو سوال
چہ د زرہ تہ شی ملال

شهزادہ

شهزاده پرښاد یاسَ
دستی واخله یوسورَ
رسیوه ئی سلامت
خمونړ خای له امانت
دے چه هلته وی سینه
سوال جواب ئی خلاکوه
شهزاده ئی پرښا سور شه
دیو روان په هغه لوری شه
دیو پر تلو کښ وه محکم

ارم
زر دا خط شیر په ارم
نیکاح وکه لبلخ الا لبق وشهبال
نوربانو له ئی ور لیدونه
شهزاده ئی ور لیدونه
دیو په هغه ور تلل شه
نوربانو چه ور لیدونه
شهزاده ئی وه حیرانه
وارته یا نوشوه حیرانه
فکر ئی یو وو ناکهانه

شهزاده خمونړ مهمان دے
ستا له غمَ سرګردان دے
لړ ویل خمونړ دا شے
نورجمالی هغه درنګ
چه پخپله دے کار
نوربانو که رضا شینه
زه به هیڅ په کښ نه وایم
دوی ویل چه په خه شان
هغه خای له ورتلل ګران دے
بیا جمالی وِچه دیوان
زه یو دیو به ور سره کړم
تا سو خط په بند زینت
شهزاده دِ په دا دم
زه د ده درا تلو پوړے
نور طرف ته د شهبال
وِچه واوره مهربانَ
مونږ خخز بو شهزاده دے
ستا په لوړ بانړ مین دے
د جمالی هم نظوا اوس
دا هم شوه پسی رنځوره
اوس رضا خمونږ کیږی
چه جماله ملوک د واړه
چه کاغذ ئی برابر کړه
نورئی دیو د او بالنه
وِچه اوس ریږد ا زمان

هم ئی کړے لوی احسان دے
له عیانَ خه بیان دے
تر دده شه دے دِستا شے
جواب ور کړه هسے رنګ
خما نشته خه اختیار
یا مرِ پلار حکمِ کوینه
راضِی ستا سو په رضا یم
دغه کار به شِی آسان
مګر تا سو ته آسان دِے
را سره دِے هم پیریان
دا مقصود به ئی پوره کړم
وله وښکوئ دا ساعت
خِی په لوړے دارم
په دے خای کښن به یم خوړے
دِ کاغذ وښکو فی الحال
په پیر یانو کښن سلطانَ
لوے نسب خانواده دے
زیات له حدَ دِیر عجن دے
چه په ده شه برابر اوس
تو قر وشوه بی دستوره
دا صلاح که ستا خوښیږ
په نکاح شِی لاس ترغاړه
تیر جماے ته نظر کړه
ورته حکم ئی دا کنه
خمونږ خای ته شه روان

نور ئی وِچہ ځوک ئی ځوان
شہزادہ اوّل سلام کڑ
سر تر سر ئی بیان
نور بانو چہ تر خبر ے
نور ئی وینوہ لرلا سَ
وِخفہ چہ ند شی بنوڑ
کہ د نیکو نصیب ستا وِ ے
ستا مقصود بہ وارہ سر شی
نور ددہ هر ساعت
بیائی و وِچہ شہبال ے
دی هالہ بیر تر راځینہ
مناسب ے دِ چہ پا سوند
ځما کلہ د اخو بنیږ ے
او هور ے بہ هم جمالہ
نور اسباب ئی طیار کنہ
چہ نزدے شہ ځای د بنکار
تہ دلی یہ دے مقام
زہ ورنبئ شہبال تہ ځم
نور بانو تر لارہ ورانہ
ناګهانہ ځو دیوان
شہزادہ ئی واخستنہ
کڑ حاضر ئی پہ تلوار
شہزادہ چہ و کاتنہ
وہ ویلِ کنہ شہبال دے
هغہ و ویل چہ ځوان

ځنګہ راغلے مهربانَ
پس لہ هغہ ئی کلام کڑ
ورتہ تیر کڑ پہ بند شان
بنی بنی واوریدی نادرے
وِچہ کښینہ تخت دپاسَ
دا ځای وکڑہ خپل کوڑ
اوڑوندون باقی ځماوی
غم بہ ستا لہ زڑہ هر شی
دیر کاوہ مدار عزت
بنکار لہ تللے دے فی الحال
چہ بند مو پہ بنکارہ شینہ
پسی هلتہ روان شونہ
چہ بہ غم پہ تا تیر ے
وِ ے پہ تا پسی ملا کہ
لاڑ لہ دوارہ دوا تنہ
نور بانو وِ وکڑہ وار
ځہ قدر وکڑہ آرام
پہ احوال ئی خبرومہ
دے شہ پاتی پہ ځشے باندِ
شول حاضر هغہ زمان
پہ هوائی پوڑ تہ کنہ
د دیوانو پہ دربار
یوغت دیو ئی ولیدنہ
چہ پہ هسے جاہ جلال دے
ما خبر کڑہ لہ بیانَ

ملکہ چہ تا بیولہ
تالہ دیو خلاص کڑلہ
وایہ پیدا دیو پیڑ ځشان کڑ
دی د وقتلہ سپیو پہ ژوانان
دہ قصہ کڑہ واڑہ نیزہ
شرن کڑہ وس تر پو بیرہ
د غم د یو چہ لوی سپیدا روہ
دی د هغہ مزی یلاروہ

چہ یقین ئی خپل تورہ شہ
دے قاتل د می تر بنکارہ شہ
نور ئی و دے چہ د حکم کڑی
بنہ یوان ئی پہ دادم کڑی
دادہ قتل دے
اوس ئی نشتہ بلہ کار
نور بانو چہ لارہ شولہ
تر شہبال ورد غلہ

مرزہ

سر تو سر لی شهبال
شهبال وچه خه شه څوان
دیوان ګوزئے روز وشب
هسې نه چه ګرفتار شے
نور شهبال هغه ساعت
نوه بانو تدلئ ودروبه
نور بانو او شهبال دواړه
چه پیشای ورسیده
یو خوا بل خوا وزغا بشتنه
ورته ووچا پیر بانو
نور شهبال هغه زمان
وچه حٔه کړی ندی ورشه
خماخیل دے دغه څوان
له دے حال شه خبر ته
چه قاصد ورسیده نه
هغه دیو هسې جواب
چه قلزم دے خما نوم
ما قاتل دے اوس موندلی
اوس کړه دے خمالهٔ لاس
زه به څنګه په جهان
کړم سر ورسره څنه
مر به شم به دی ننګ
چه قاصد شه راروان
خبر دارئ په احوال
شهبال زر زر حکم ورکړه
خبر دار کړه پدی حال
هغه څوان دے خماځان
ددی څوان کړی طلب
په دیوانو کښ حصار شے
را او چت شه په هیبت
کړه ډیره لئ را معلومه
شول روان غاړه په غاړه
شهزاده ئے نه مونده نه
له هر چای کړه پوښتنه
چه څوان ورکړے دی دیوانو
یو قاصد کړو ورروان
دیوتدوایه چه خبر شه
چه ورپیښ نه شی نقصان
فکر وکړه لوبر ته
خالی دی واره ووا ینه
ولہ ورکړه به شتاب
په دیوان کښ معلوم
په خوار و لاس له راغلے
ژوندے لاړ شی بوس اوس
چاتد پوره ند کرم چشمان
پره ضایم لاړ دی شینه
دے بدوره ند کرم په جنګ
په تلوار هغه زمان
سر تو سر کړه شهبال
دستی جمع لی لښکر کړه

پہ زړه زور او په قوت
شہ روان هغه ساعت
چه قلزم شہ خبردار
هغه هم کړه خان طیار
یو طرف او بل طرف
شو لښکری صف صف
قتال کړه پرهسی شان
چه جهان پر لښکر طوفان شو

دیری قلعی کلید ورکړ
دیری ونیولی بندیان
هم وړلی چه هلته وو بندیان
دریعنی خونبر وطعمی
شهزاده سلامت
شهزاده کله عزت
دا روان دبانو دشهبال
نور دوروعی واقع احوال
قلزم ورسی

دیر لی عذر معذرت کړ
د شهبال چه شه نظر
په تلوار هغه ساعت
ور سره شه لاس تر غاړه
زیات له حده ئی مدار
نور له لاسه ئی نیونه
بیا قلزم ته ئی وویار
چه راوستی د داخوان دے
ما در کړے دی امان
نور قلزم له ئی خلعت
هم قید یان ئی کړه رخصت
پس له هغه نور شهبال
تماشے ئی وکړے دیرے
اول ورسید خبر
چه قید شه سیف الملوک
او جماله له خفقان
خلق واړه په ماتم شول
بیا خبر ورسیدله
شهزاده ئی سلامت
شول خوشحاله خلق واړه
سعد ملوک بدیع جماله
شهبال جمع وزیران کړل
نور ئی جوړ هغه زمان
ورځ واوری وزیرانو
دا میلمه چه دی راغلی

قسم قسم ئی منت کړ
شهزاده ته برابر
شه له تخت وراوچت
تماشه کړه جهان واړه
ور سره وکړ بسیار
خان سره ئی کښیناوند
فکر شه وکړه هوښیار
داد ما باندی احسان دے
باقی مه کوه خفقان
دیو بند وکړ هم دولت
په خلعت او په عزت
زیات له حده شه خوشحال
له حساب له حده تیرے
سراندیب ته برابر
شه بیهوش سعد ملوک
په خای پر پوته لی خان
چه خبر په سعد غم شول
چه عظیم قتل وشنه
دستی خلاص کړ امانت
غلبه د غم تر لاړه
هم په خود راغله فی الحال
هم راټول ئی امیران کړل
مصلحت کړ په دا شان
امیرانو سردارو
د په ید لے کور په دے

ورکوم بدیع جمال
خلاصوم مری له جنجاله
تاسو بیا کړئ مصلحت خپل خپله پیدا
نور بنکاره کړی په بنستاده
هغو ورځ چه خوبونه زماده
هم هغه خپو ئی رهاده
شهزاده عظیم الشان د
هغه ورځ چه خوبونه د

٦٧

هغه دم ئی دیو دیون
سراندیب ته کړل روان
ورځ چه راولی جماله
کوه ته دارد شی فی الحاله
ملکه ناظره دواړه
سهیلی ورسره واړه
هم بادشاه د سراندیب
پر بند شان پر بند ترتیب
کړو

کہ نور ځوك د راتلو وئ
ورسره سعد ملوك
لہ واسطہ د عالم
دیوان لاړلے پہ تلوار
د پادشاه چہ ځوك وونہ
بیا بادشاه ویلے چہ ځوانہ
اوس واده دے بہ جوړیږی
څہ واده دهغہ ځوان وے
څہ واده دهغہ چا وے
چہ حاضر دے پلار و مور شے
ستا واده نہ شی دخو نہ
شہزاده وے چہ سلطان
دغہ مینہ مې ده زیا تہ
اوس چہ تا سو کولہ یاده
کہ هغوی دلتہ کښی را شے
ستا سو هم پہ کښی لوئی ده
ورکی نہ دی شاه صفوان
نوړ دیوان تہ فی الحال
وے چہ زر کړی روانیږی
دیرئ ورکړلے سوغاتونہ
وے چہ یوسی د امالونہ
ورتہ وایی چہ زر پاسہ
د ملوك واده طیار دے
خیل پہ دی واره خبر کړی
نور دیوان هغہ ساعت

واړه راولئ پہ مینہ
هم پہ راشی تاج ملوك
راشی نور ورسره سم
کاروبار لی کړ طیار
همہ واړه حاضر شونہ
ای ملوك ځما جانہ
خو ځما زړه نہ بہ کیږی
چہ جدا ورنہ خپلوان وے
چہ تہ مور و پلار جدا وې
یاراشنا ورسره نہ شی
پہ عالمو کښی څہ کند
دیر بہ نده مهربان
ولی نہ مې ویل تا تہ
ځما دغہ مدعا ده
لوی عزت بہ پہ ځما شی
پہ جهان کښی سرخرو ده
نوم خور دے پہ جهان
حکم بیا ورکړ شهبال
دستی مصر تہ ورسیږے
خلعتونہ دولتونہ
شاه صفوان تہ پیشکش شونہ
ځہ ادم تہ بی وسواس
مگر تاسو تہ حصار دے
کارد تللو برابر کړئ
واړه والوتہ اوچت

پہ هوا کښی لاړل یو ځای
څو ئی کړه د مصر لور تہ
جلد ئی ورکړل منزلونہ
زر پہ مصر داخل شونہ
چہ پہ مصر شول دننہ
شور پہ مصر کښی جوړ شہ
پہ دربار د شاه صفوان
شول حاضر واړه دیوان

و پادشاه پہ چہ ...
...
[illegible]

نور دیوانو وِچه اوس
هغه خوی ئې پیدا دے
زیړے یو سئ چه هرے شي
چه دیوانو دا خبر ے
په جهان کښې خوشحالي شوے
عالمونه خبر ید نه
صلح زیری په صفوان
چه خبر ئې واوریدنه
لاړه دربار ته بی وسواس
نور دیوان شو په تسلیم
کړل ئې وراند کاغذونه
چه معلوم ئې احوال کند
وِ چه جوړ کړے په شتاب
بدیع جمال دپاره
هم دپاره د شهبال
نور په لوړے دارم
یو عفریت وکړه تلوان
ستقبال ته را بهر
سعد ملوك او تاج ملوك
شاه صفوان ته هم واړه
مخانخ چه سره شول دوے
چرئ وشه ملاقات
بیا دربار ته شو روان
شول د ننه په دربار
پس له هغه بیا شهبال

دی دِ نه کوی افسوس
په ارم کښې په خندا دی
د فرزند په حال خبر شے
هلته وکړلی ظاهری
خای په خای مبارکي شوے
په بنا دي جمع کید نه
وکړ زر هغه زمان
صفوان زر را پاسید نه
کښیناست د تخت د پاسه
په ادب او په تعظیم
ورسره کل پیشکشونه
نور ئې حکم واورونه
د سفر توښه اسباب
پیشکشي ئې کړه طیاره
دیر اسباب ئې کړ سنبال
شول روان په هغه دم
کړ شهبال ئې خبردار
هم شهبال شه هم لښکر
ورسره سیف الملوك
ودریدل غاړه په غاړه
شول تر غاړه یو تر بله دوے
خوښ شول دوے له حد زیات
شاه شهبال او شاه صفوان
سره دوے په دار مدار
هسے حکم کړ فی الحال

وچه هغه حوران د تخانو نه
کړی بنائست ئې په خلقو نه
هم په بنائست کړی ئې معلوم
سوداگری او بازار رویه
چه د حال په هغه ئې کوینه
ښکیمه صفر دوړ د نه کړی ښایسان
ښیر دوه هم دوره ښایسانے
کړی روبنا ئید ر بنیان

زردی په دم چرته لعلونه
هم پوړے او مشالونه
سرود د نوی آغاز کړل
مجلسونه ئې بنه ساز کړل
خلوت شتو زد تی عیش عشرت و
رنگ د رنگ په کښې نعمته
نوند ملوك بديع جمال
په نکاح ئې کړه خوشحال

چه نکاح

او دښتي به پر وصال
دجمالي وه خوشحال
شاه صفوان به هر ساعت
دخپل رب کړ عبادت

خاتمه

داقصه که دملوك
بنړ یاد پر سلوك

[illegible]

چه نکاح ئی سره وشه
دواړه له کاروبار *
ډیر خوشحال شه صفوان
پس له هغه بیا شهبال
که داځای سیف الملوك
ولی بیا وطن به خیز دے
مناسب دی دا زمان
نو ئی حکم په دار ټك
ډیر لښکر دِ تیار شینه
چه طیار ئی کړ لښکر
نو شهبال ویل فرزند
مناسب دے چه یووار
چه په مصر کښی آرام شی
ملوك وچه خوښ سناده
نو ئی جمع هغه دم
شهزاده ئی په عزت
تو نه لاند شول دیوان
کړل ئی مصر ته د ننه
چه په مصر کښی اے یار
بناد نامی وغږ یدے
صفوان وکړ خیراتونه
ښځت ئی ساز کړ په سلوك
هم ئی تاج وه ته په سر کړ
نو ملوك به په دربار کښی
بند وامني تو غریبان وو

دملوك خاطر پریښده شه
چه وړ کار شوو اوره یار
هم شهبال په دغه شان
ځان سره وکړ داخیال
وی خوشحال په سلوك
په هر ځاباند عزیز دی
چه شی مصر ته روان
دستی وکړ هغه درنګ
چه ملوك مصر ته ځینه
هم اسباب نشه برابر
ای ملوك بهره مندے
وکړ ے مصر ته رفتار
په خپل باند مقام شے
ستا رضا خما رضا ده
ټول عالم کړل دا دم
له ارم کړے رخصت
په هوائی کړل روان
ډیل معطل په کښی نه دونه
دوے د ننه شول هو بنیا
خلقے جمع کیدے
ډیر ئی ورکړ نعمتونه
پرے ئی کښیناوه ملوك
بادشاهت ئی واړه ورکو
وه دوړخ په خپل کار کښی
ډیر خفه تر ظالمان وو

و د دي قصې بيان
دي له نقل په خلاف
محمّد خير البشر
په قصد کښې د دجال
دا عالم هغه پرېږدي
مګر بيا چه خلقو ډېر
ښنا وړي مياں محمّد
کتابونه ئې کړل جمع
دا کتاب ئې برابر کړ
هسې سوال کوي هر زمان
د ګناه کړے ورمعاف
نور د هم فضل وکاندې
له دنيا نه بد دے خينه
رب د وکړے پر کرم
چه نيکان له دي دنيا نه
تونه ياني نيک عمل شي
او بدان چه کړي سفر
چه هر څوك په عمل کوينه
امان راکړے يا الله

د تميم هم په دا شان
که څوك وکاندې انصاف
په مشکاة کښې سراسر
د تميم بيان کړ چالاك
نور څه نور څه پسې چينه
کړ طلب له حده ډير
ډېر کوشش وکړي حد
د صحيح قصې په طمع
په چهاپه کښې ئې نور ورکړي
له د پاك غني سبحان
وار ه پوچ عبث کذاف
خير د پيښ کړي ور ته وراند
دا دروغ بدريا ئي تشينه
چه دا نه شي وله غم
سفر وکړے واوره مانه
هم هوړے ور سره مشے
بدي پرېږدي سراسر
دي شريك ور سره وينه
د هر هر قسم ګناه

ګناهګار مياں محمّد دي
خو ايمان ئې په احد دی

تمت الكتاب بعون الله الملك الوهاب

الفنامه
بسم الله الرحمن الرحيم
الف امان غواړه له ډاره
ب بندګي کړه په اختياره
پ پرهيز کړه له بد خوئي
ت توبه کړه له غفاره
ث ثنا کړه نابود نسله
ج جهان نابود دی له داره
ح حق بين او سيد دلداره
٧١
خ خالي کړه زړه له غيره
د درويش مشتاق ياره
ذ ذاکر شه جنس ياره
ر روژه او روزه لره غياره
ز زاهد شه عبادت کړه
س سير غوښه کړه اختياره
ش

شَ شاکر شه په نعمت کښ
ضَ ضرور په بدن کیږده
ظَ ظاهر په علم پوهه شه
غَ غنی په دغه ذره شه
قَ قدم په غیر کیږده
لَ لطف لکه سور ګل شه
نَ ناظر حاضر پرده شه
هَ هر دم واصل له ده شه

صَ صابر شه له درنه باره
طَ طالب شه مطلوب غواره
عَ عاجز مه شه یکباره
فَ فارغ شه له مرداره
کَ کمین شه لکه خواره
مَ مانده مه شه له خاره
وَ ویریږه له قهاره
لا الف غنی ترغاره

یَ هم یو غواړه یو ګوره
آګاه اوسه له دیداره

تمت تمام شد

خاتمة الطبع

الحمد لله والمنة که کتاب هذا اعنی قصه سیف الملوک سابق ازین چند مرتبه این کمترین بلکه دیگر مستاجران کتب پشاور قصد طبع وی نموده بودند مگر بباعث نسخهای متعدده که هر یک با همدیگر مختلف و بی ربط بودند ازین سبب قصد طبع وی کسی نفرمود مگر الحال احقر العباد از فضیلت مآب مولوی احمد صاحب دام فیوضه التماس نموده قصه هذا را از سر نو تصنیف کنانیده طبع نمود امید از شایقان آنست که در حق این کمترین دعاء خیر مبذول خواهند فرمود

اشتهار

چونکه کتاب هذا از مصنف وی که الحال حیات و موجود است و باین کمترین اعنی میا محمد [illegible]

[illegible] نموده است لهذا احدی را [illegible] قانون [illegible] طبع [illegible]